

Sevgili Okuyucular

Üzerimize düşen vazifenin, içinde bulunduğumuz durum ve şartlara göre, gerekleri ne ise onları yaparken kaderi işimize lââyık olmak için çok dikkatli adımlar atmamızın icabettiğini de biliyoruz. Memleketimizin dünya küresindeki konumu, nasıl doğu-batı köprüsünü oluşturuyor ise Dernek ve Ruh ve Madde Dergisi de Memleketimiz için doğu-batı ruhsal gerçeklerinin bir sentezini oluşturmaktadır.

Bilimin ve mistisizmin sentezini yaparak iki aşırı ucun tevilini sağlayabilecek tek realite RUHÇULUKTUR. Başka bir ifade ile Kutsal Kitaplardaki bilgiler ile Bilimin sağladığı bilgilerin birbirleriyle imtizacını sağlar.

Pozitif bilimin öğrenilmesi ve uygulanabilmesi için belli bir anlayış tipine, belli bir metodolojiye, ona uygun bir zihniyete – bir çeşit programa – sahip olmak gerekir. Buna karşı, dinî, metafizik, manevî ya da felsefî bir sistemi öğrenmek, uygulamak için de kendine uygun bir metodolojiye, anlayışa ve zihniyete malik olmak gerekir. Bu iki ucun gerektirdiği şartların bir arada bulunduğu kafalar mevcut olabilir, ama bütün insanlık içinde çok az yer tutar. Bu yüzden pozitif bilimin istediği kafa yapısına göre yetişmiş bir insan dinî bilginin istediği kafa yapısına göre yetişmiş bir insanla bağdaşamaz.

Örneğin fizik ya da matematik insanın "kendini tanımasını" sağlayamaz; dinî bilgiler – inançlar – itikatlar da insanı mühendis yapmaz. Dinî Kitaplar otomobil yapmamızı öğretmediği gibi pozitif bilim kitapları da ötedünyayı, melekleri ve vicdan muhasebesini öğretmez.

Bu bakımdan meselâ Kur'ana bilim kitabı gözüyle bakmak hatadır ve bu onun hikmet'i vücuduna zıt bir durumdur.

Bütün bu realitelere ait, duyuların – aklın ve deneyin sağladığı bilgiler ile duyulardışı – iman ve içsel deneyin sağladığı bilgileri ihata eden mevcut tek realite RUHÇULUKTUR. Bilim ve Dinin gözlükleri YENİ DÜNYANIN gerçekleri için yeterli değildir.

Ruhçuluk bilimin mucizeleri ile dininin mucizelerini elinde tutan, açıklayan ve kullanan tek realitedir. İster istemez bu böyledir. Meselâ Tayy'i mekânı açıklayan tek realite ruhçuluktur; ne fizik, ne mantık ne de ilâhiyat bu olayı anlayamaz bile... değil açıklayabilsin... Hz. Muhammed'in Mirac'ını, Hz. İsa'nın ölüp – dirilmesini ne pozitif ne dinî bilim açıklayabilir...

Karma ve Fobiler

"Karma" bir tür "cereme" demektir. Geçmiş hayatlardaki eksik fiillerin ceremesidir. Bunlarla ilgili olarak "reenkarnasyon", bilindiği gibi, "tekrardoğuş" demektir. Her ruh varlığı kozmik evrimini sürdürmek için dünyaya ve öteki uzaysal objelere gelir gider.

"Fobi" ise, bazı marazî korkulardır. Karanlıktan, yükseklikten, pislikten, kapalı yerden, sudan korkmak vs. Yani Lâtince "korku" demektir. Fakat marazî korkulardır bunlar. Örneğin, vicdanlı bir insan birisinin hakkını yememek için korkar, çekjir. Bu böyle değildir. Bu, hastalık şekline gelmiş bir korkudur. Son yapılan araştırmalarda birtakım fobilerin, *regresyon* yolu ile geçtikleri görülmüş. Daha önceki örnekler, yine Amerika'lı ünlü Edgar Cayce'in tecrübelerinde vardır. Birtakım hastalar müracaat ediyor kendisine. "Şu şekilde bir fobim var." diyor ve devam ediyor: "Bir türlü bulamıyorum. Tüm araştırmalara rağmen bu fobiyi bende meydana getirecek neden yok. Fakat ben pislikten korkuyorum. Elimi sudan çıkaramıyorum. Evin her tarafını temizliyorum. Havadan sanki bana pislik yağıyormuş gibi geliyor..." Edgar Cayce, trans hâlinde yapmış olduğu denemesinde diyor ki: "Geçmiş hayatında şöyle bir olay meydana gelmiş ve onun sonucu olarak, siz bu hayatınız-

da o korku hatırasını çok kuvvetli bir biçimde yaşıyorsunuz. Bu da sizin tekâmülünüz için bir ıstırap kaynağı olacaktır." diyor. Bu 1930'larda düzmece olarak kabul edilirdi, inanılmazdı. Daha sonra klinik psikologları bilinen regresyon olayını incelediler. 1960'dan bu yana yeniden araştırmaya başladılar. Günlük olarak hafıza kontrolleri yaptılar. Geriye doğru kaydıldılar ve birtakım olayları öğrenmeye başladılar. Baktılar ki, bazı sorunlar, tikler o rahatlatma esnasında geçivermiş. Küçük yaşlarda oluşan olaylar anlatılmak suretiyle o yanlış anlama, yanlış düşünce siliniveriyor. Silinince, o fobiye sebep olan etken kalkıyor ortadan. Sıkıntılar yok oluyor. Hiç bir tedavi edici telkin kullanmadan, sadece geriye doğru kayarak, doğuş ânına kadar iniyorlar. Bakıyorlar bir geçme var mı. Yoksa tekrar, daha maksatlı (belli olaylar üzerinde durarak) davranarak, ergenlik çağı, 5-6 yaş civarı, okula başlama yaşı, ilk aşk durumları, askerlik devri vs. Birtakım dönemlerin üzerinde duruyorlar. Bakıyorlar ki, hakikaten şok devresi olan yerlerde birtakım aksaklıklar meydana geliyor. O, içe atılan, fakat halledilmemiş problem, somatik hâle (bedendeki ârazlar) dönüşüyor. Bedensel ârazlar veya nevrotik ârazlar meydana gelmeye başlıyor.

Geçmiş hatıraları kontrol etmek suretiy-

le fobiler ortadan kaldırılıyor. Bu, günümüzde bir tedavi yöntemidir. İkinci bir regresyon yolu ise, sıfır yaştan evveli, yani geçmiş yaşamları incelemek suretiyle ortaya çıkıyor. Bu tür fobilerin geçme ihtimali çok daha zordur. Artık o karmik bir duruma gelmiştir. Sizin artık normal hayat plânına dahil olmuştur. Onu çekmek, bilgisini almak sizin hayrınızadır. Bu bir nevi ceremedir. "Men dakka Dukka." "Çalma kapını, çalarlar kapını." Bu Arapça bir deyimdir. Demek ki, "etme bulma" dünyası da diyebiliriz, biz buna. Yapılmış olan işler hiç bir zaman boşa gitmez, sebep-sonuç ilişkisine bağlı olarak ortaya çıkar. Ne ekerse, onu biçer insan.

KAYGI MOTİFİ

"Kaygı motifi" varlığın sırtına yüklenen yükün altından nasıl kalkacağına dair motiftir. Çünkü birçok madde türü vardır. Duygularımız ile mevcudiyetine karar verdiğimiz madde, madde değildir. Duygularımızın bize vermiş olduğu bilgiye göre maddedir. Maddenin özü, esası hakkında hiç bir bilgimiz yok. Dolayısıyla konu çok geniş. Ruhun madde ile temasa geçmesi, hangi madde ile temasa geçmesi? O maddenin özelliklerini bilmediğimiz için "kaygı olayını" da bilemeyiz. Kaygı, endişe demektir. İlâhî Kudret'ten olan ruh gücünün, yine ayrı bir güç olan madde ile teması hakkında bir şey söyleyemeyiz. Çünkü hangi madde ile temasa giriyor? Gördüğümüz su, ateş, toprak, yıldızlar, gezegenler vs. madde değildir. Bunlar maddenin bir görüntüsüdür. O da bizim duyularımız ile görebildiklerimizdir. Aletlerimizle algılayabildiklerimizdir. Demek ki, tüm öğrendiklerimiz duyularımıza göre bilgilerdir. Kesin bil-

giler değildir, devamlı değişecektir. "Hangi madde?" dendiği zaman, onu anlatabilmek lazım, ama o maddeyi bilmiyoruz. Çünkü ben şu an organik bir madde içindeyim. Beynim ile düşünüyorum. O da dünyanın malıdır. Dünyanın dışında, evrenin dışında olan orijinal maddeyi bilemiyoruz. Orijinal madde vardır. Yani, ilk madde vardır, ama nasıl bir şeydir bu, bilemiyoruz. İlmin ilerlemesiyle maddenin çeşitli şekilleri bulunuyor. Einstein maddenin 300.000 km. hızla gittikten sonra değişeceğini, enerjiye dönüşeceğini söylemişti. Şimdi öyle maddeler keşfedildi ki, "çok hızlı" anlamına gelen takiyonlar ancak 300.000 km.'den sonra varlar. Bu hızın altına düşüklerinde yok oluyorlar. Fizik ilim ilerledikçe yeni yeni ufuklar açılıyor. Her bilgi bir sonrakinin mayasını oluşturuyor. Nitekim Einstein'ın teorileri bu günkü uzay çalışmalarını meydana getirmiştir. Belki de birkaç yıl sonra "ışınlanma" olayı gerçekleşecektir. Yani maddenin bir yerden bir yere nakli yapılacaktır. Bunun metapsişik konularda, başka türlü de olsa, uygulamaları bulunmaktadır. Spatyom her hâlde 300.000 km. hızın ötesindeki bir mekândır. Düşünce hızını başka nasıl anlayabiliriz?

D O S T

Genel anlamda "dost", birbirini anlayan iki kişiden biridir. İnsanlar birbirlerini anlamadıktan sonra, dost olamazlar. Birbirlerini anlayanlar birbirlerinin dostudur. Çünkü anladıkları kadar birbirlerine yaklaşırlar, anlamadıkları kısım arada bir tampon meydana getirir. Bu da onların çıkar (menfaat) noktalarıdır. Halbuki dostluk tam anlamıyla birbirlerini anlamaktır. Bu, gayret, samimi-

Lütfen sayfayı çeviriniz.

yet, sevgi ile olur. Bir defa, birbirlerinde kusur görmezler. Birbirlerini severler ve birbirlerini hoşgörürler, yardım ederler. Herhangi bir problemde yardımcı olurlar. Onun için dostluklar çok azdır. "Falan benim dostum"

derken iyi düşünmek lâzımdır. Ne kadar fedakârlık yapabilirsiniz? Ne kadar dayanabilirsiniz? Zordur. Önce, kendimize samimi olalım.

***** İSTANBUL DIŞINDAKİ OKUYUCULARIMIZA *****

Her türlü nefsi endişenin dışında, Ruhsal Âlem'in uyanıncı bilgilerini sizlerle paylaşmak, Derneğimizin varlık sebebidir.

Bu noktadan hareketle, 1986 yılı içerisinde yeni bir bilgilendirme faaliyetine başladığımızı biliyorsunuz: Derneğimizde her hafta düzenlediğimiz konferanslara katılmayan okurlarımıza ses kasetleri vasıtasıyla ulaşmak...

Siz dostlarımızın, bu yeni çalışmaya katılma oranı ve ilgisi sevinç verir düzeye ulaştı. Programımız başladı ve düzenli bir şekilde ilerliyor.

Büyük ilginizden ve samimiyetinizden cesaret alarak, çalışma kapsamımızı genişletmeye karar verdik. Çeşitli nedenlerle kaset yayın faaliyetimize katılmayan okurlarımıza bir müjdemiz var: İstanbul dışında ikamet ettiğiniz için konferanslarımıza katılmıyorsanız, biz size ses kasetleri vasıtasıyla ulaşacağız ve kısa zamanda birinci aşamadaki gruplarla aynı seviyeye geleceksiniz.

El birliği, gönül birliği, fikir birliği yaparak uyanma sürecine şuurlu katkılarda bulunalım istiyoruz.

Ayrıntılı bilgi için mektuplarınızı gecikmeden bekliyoruz. Talep sizden, hizmet bizden...

Selâm ve saygılar.

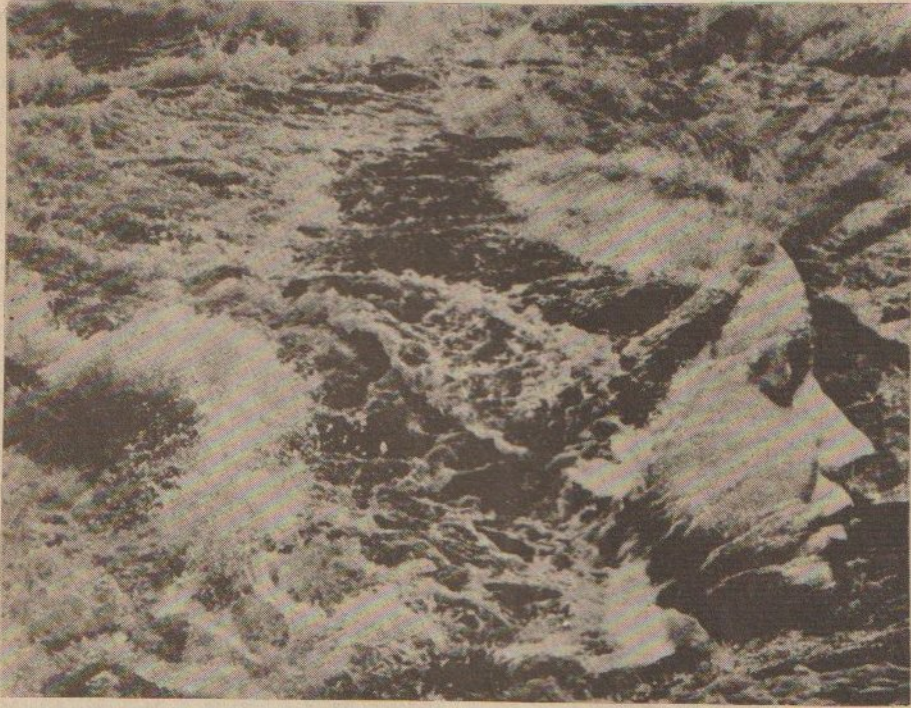
Adresimiz:

RUH ve MADDE

Eğitim ve Öğretim Grubu

***** P.K.9 Beyoğlu / İSTANBUL *****

KENDİNİ BİLMEK GEREK

Astral Âlemde Neler Oluyor?

Selman GERÇEKSEVER

Beş duyumuzla algıladığımız dünya hayatı doğum ile başlıyor, ölümle bitiyor. Bedenli hayatımızı başlatan ve sona erdiren bu iki doğal olayın öncesinde ve sonrasında, beş duyumuzla algılayamadığımız, duyular ötesi bir âlem bulunuyor. Bu gün artık bu âlemi ve oradaki hayatımızı tetkik edecek vasıta ve usullere sahip bulunuyoruz. Gerek tıp kliniklerindeki reanimasyon çalışmalarıyla, gerekse medyomlarla yapılan ruhsal celse çalışmalarıyla ölüm ötesini, hiç değilse, ana hatlarıyla biliyoruz ya da en azından kolay kolay inkâr edemiyoruz

Ölüm olayıyla içine girdiğimiz âleme

"dar-ı beka", "ölüler diyarı", "öbür dünya", "ahret", "ruh âlemi", "spatyom", "astral âlem" gibi adlar verilmiştir. Astral âlem daha yüksek ve ince tertipte bir madde âlemidir. Ruh varlığı dünyada nasıl bildiğimiz fiziksel bedeniyle tezahür ediyorsa, artral âlemde de daha ince tertipte bir beden üzerinde tezahürünü sürdürür.

Bu nedenle astral âleme 'ruhlar âlemi' demek, hemen ardından açıklama gerektirecek bir açıklamadır. Dünyadan çok daha ince yapıda olduğunu bildiğimiz bu mekân ruhun imajinasyonuna ve serbest düşüncesine en uygun formları oluşturacak yapıdadır.

Lütfen sayfayı çeviriniz.

Dünya maddesine yakın olan bölgeleri daha yoğun olmak üzere gitgide seyyalleşen bir yapıya sahiptir.

Her gezegen spatyomuyla (astral âlemiyle) birlikte bir madde âlemidir. Fizik bedenlerini terkeden ruhsal varlıklar uyanıklık ve tekâmül düzeylerine göre spatyomun çeşitli yerlerinde bulunarak faaliyetlerine devam ederler.

Ruh varlığı her iki âleme de intikalini maddesel vasıtalarla sağlar, ya da gerçekleştirir. Bu maddesel vasıtaların tümüne 'perispri' denir. Ruh ve madde (astral madde de dahil) ayrı cevherlere sahip olduklarından, direkt bağlantıları olanaksızdır. Bağlantıları daima dolaylı yoldandır. Aradaki tesir alışverişini her iki tarafın da yararına düzenleyen vasıtalar vardır. İşte bu vasıtaların tümüne, yukarıda da belirtildiği gibi, 'perispri' denir. Perispri, kabadan (madde tarafı) inceye doğru giden bir yapıya sahiptir. Perispri'nin oluşturulması ruha özgü bir yetenektir. Ruh varlığı perispri aracılığıyla bir bedenle bağlantı kurar. Bu beden fiziksel bir dünyada da olabilir öyle bir dünyanın astralinde de olabilir. Ama her iki durumda da arada perispri'nin mevcudiyeti söz konusudur. Ruh varlığının (perispri aracılığıyla) beş duyularımızla algılayabildiğimiz bir dünya bedenine bağlanmasına 'doğum' olayı diyoruz. Doğum olayı ile şuurunun bir kısmını (% 25 - 30) maddesel bir ortamda seçtiği bir bedene kaydirmış olur. Bu şekilde ruhsal varlıklar evrensel evrimlerini sürdürürken çeşitli maddesel ortamlarda, oğaların maddelerinden bedenler alarak enkarne olurlar. Ruh-beden ilişkisi sürdüğü sürece o beden canlı haldedir. Ruhsal tesir ayrı, canlılık tesiri ayrıdır. Canlılık tesiri evrende yaygındır. Bu tesir bedene ruh aracılığıyla bağlanır. Başka bir ifadeyle, canlılığı meydana getiren tesiri bedene bağlayan ruh varlığıdır. Bu nedenle ruh varlığının en büyük özelliklerinden biri 'hareket verme' yani canlandırmaya neden olma özelliğidir.

Bilindiği gibi bir ömür boyu süren bu canlılık hali içinde ruh-beden ilişkisi tykuda, bazı rahatsızlıklarda, baygınlık hallerinde, trans durumunda gevşer ve ölümlle tamamen ortadan kalkar. Ölüm olayıyla ruhsal varlık şuur projeksiyonunu başka bir ortama ve o ortamın özelliklerine uygun bir bedene kaydirmiş demektir.

Giriş mahiyetindeki bu açıklamalardan sonra, yazının ana teması olan ölüm ve özellikle ölüm ötesi âlem doğrultusunda devam edelim: Bunun için başlangıç satırlarımızın birini tekrar ele alacağız: İnsanın ölüm anındaki ve ölümden sonraki hayatını tetkik edecek vasıtalara ve usullere malik bulunuyoruz. Ölüm anındaki deneyimlerden 'ölüme yakın deneyimleri' kastediyoruz. Yani herhangi bir nedenle klinik olarak ölmüş olan bir şahsın 'reanimasyon' çalışmalarıyla tekrar hayata döndürülmesi ve ölmüş olarak bulunduğu süredeki izlenimlerinin tesbiti. Bu konuda önde gelen isimler arasında Kubler ROSS, Thelma NOSS ve Raymond MOODY bulunmaktadır. Bunlardan ayrı olarak spirit celseler vasıtasıyla ölüm anında yetenekli bir medyumun (ya da medyumların ölmekte olan şahısla ilgili olarak izlenimleri vardır. Her iki grup deney ve gözlemlerde anlatılanlar birbirini tutar ve tamamlar mahiyettedir. Önce Dr. MOODY tarafından saptanmış bulunan 'ölüme yakın deneyimlerden, ilginç örnekleri aktaralım:

"Bir adam ölüyor. Fizikî sıkıntının en yüksek noktasına eriştiği sırada doktorunun kendisinin öldüğünü söylediğini duyuyor. Sonra rahatsız edici bir gürültü işitiyor: Yüksek bir vınlama ve bızlama. Ve aynı anda büyük bir hızla uzun, karanlık bir tünelde ilerlediğini hissediyor. Ondan sonra kendisini birden bire fiziki bedeninin dışında fakat yine de eski fizikî çevresinde buluyor. Ve kendi vücudunu uzaktan sanki bir seyirci gibi görüyor, Bu garip gözetleme yerinden kendisini canlandırma çabalarını seyrediyor. Bu arada duyguları karmakarışık. Bir süre

sonra kendisini topluyor ve bu acaip duruma daha da alışıyor. Yine bir 'bedeni' olduğunu fark ediyor. Ama bu, geride bıraktığı fiziki vücudunun doğal bakımdan çok farklı ve çok değişik güçlere sahip bir beden. Hemen sonra başka şeyler olmağa başlıyor. Başkaları onu karşılamaya ve kendisine yardım etmeye geliyorlar. Ölmüş olan akrabalarının ve arkadaşlarının ruhlarını görüyor. Ve daha önce hiç karşılaşmadığı türde seven, müşfik bir ruh -ışıkta bir varlık- önünde beliriyor. Bu varlık, konuşmadan ondan hayatını değerlendirmesini istiyor. Ve ona hayatının en önemli olaylarını çabucak fakat geniş bir şekilde göstererek kendisine yardım ediyor. Sonra adam kendisini bir engelin veya bir sınırın önünde buluyor. Dünyadaki hayatla, ölümden sonraki hayat arasındaki sınırı belirttiği belli. Fakat adam dünyaya geri dönmesi gerektiğini öğreniyor, çünkü ölüm anı henüz gelmiş değil. Adam o zaman karşı koyuyor. Çünkü artık ölümden sonraki bu hayat deneyi hoşuna gidiyor ve geri dönmeyi de istemiyor. Korkunç bir mutluluk, sevgi ve huzur hissiyle sarsılıyor. Ama bu tavrına rağmen, nasıl oluyorsa fizik bedeniyle tekrar birleşiyor ve yaşıyor..."

Dr. NOODY bu derli toplu açıklamasının her aşamayla ilgili örneklerini (yaşanmış deneyimleri) 'Ölümden Sonra Hayat' isimli kitabının daha ileri sayfalarında tek tek vermektedir.

Klinik nitelikli bu deneyimlerden ayrı olarak ölüm döşeğinde bulunan bir şahsın yetenekli bir medyom tarafından incelenmesi de sözkonusudur. Yani bir çok kendiliğinden ya da spirit celselerde ölmekte olan bir şahsın kendisi ve yakın çevresi incelenmiş ve pek çok sayıda değerli örnek literatüre geçmiştir. Bu konuyla ilgili bol ve ayrıntılı örnekler de Ruh ve Madde Dergileri'nin 5. cildindeki (Ergün Arıkdal tarafından hazırlanmış) ölüm ve ölüm ötesiyle ilgili bir dizi yazıda bulunmaktadır.

Hayat plânının şu ya da bu şekilde tamamlanmış ve öteâleme geçme durumunda bulunan bir insanın içine düştüğü hallerin gözlenip incelenmesi kadar, ölümden sonraki hayatı da incelenmiştir. Metapsişğin ve Spiritizmin alanına giren bu konuların incelenmesiyle ilgili en güzel örnekleri de Dr. Bedri Ruhselman'ın eserlerinde buluyoruz. Ölümden sonrasının nasıl tetkik edildiğini ve konuyla ilgili deneysel çalışmalardan örnekleri üç ana bölümde aktaracağız:

- 1- Spatyomda ilk adımlar (ilk merhale)
- 2- Spatyomda ilk merhaleden hemen sonrası,
- 3- Daha ileriki merhaleler.

SPATYOMDA İLK ADIMLAR

İnsan öbür âleme intikal ederken esasen bu işe uymayı, bedenini dünyada bırakmak suretiyle kabul etmiş bulunmaktadır. Ölmenin şartı da bu olmaktadır. Ölebilmek için, dünyadayken şuurlu ya da gayri şuuri olarak ahiret nizamına ve oradaki şartlara uymayı kabul eder veya ikna olur.

Bedeninden ayrılmış olan bir varlığın beyninin baskısı ve bu baskıdan mütevellit dünya maddelerine bağlı tüm kayıtları ortadan yavaş yavaş kalkar. Bunun sürati ruhun olgunluğuna veya bilgisizliğine bağlıdır. Dünyada iken vicdan duygularına gem vuran maddesel bağları ortadan kalktıkça insan kendi iç duygularına samimiyetle kavuşur. Tüm iç duyguları objektif birer varlık halinde tecessüm eder. Bu durumu Pauchard şöyle anlatır: "Burada duygular ve intibalar, tıpkı bir lamba üzerinden kalın ve koyu renkli bir abajur kaldırılınca nasıl ışık şiddetlenirse, onun gibi kuvvetlenir."

Rüyaya benzer bir hal içerisinde iradesi dışında tecelli eden olaylar içinde yarı şuurlu bir halde yaşamaya başlar. Bu yaşamayla ilgili olarak yine Pauchard'ın spatyomdan bizzat kendisinin tanımlamalarını aktaralım: "Dünyaya (vibrasyon olarak) en yakın olan bölgelerde hayat, büyük ölçüde

Lütfen sayfayı çeviriniz.

dünyada olduğu gibi devam eder. Nispeten okullarla kiliselerle, tüm şehirleriyle, hatta hastaneleriyle ve genel yapılarıyla hayat devam eder. Fakat tekâmül ilerledikçe, bütün bunlar kaybolur." (Ayrıntılı bilgi için bakınız Ruh ve Madde Yayınlarından 'Ruhsal Alemin Sonsuz İmkânları')

Klasik Ruhçuluk tebliğleri arasında, özellikle bu tebliğler spatyomun dünyaya yakın titreşim düzeylerindeki ruhlardan gelmiş iseler, ruhların dünyadaki hayatlarına ait izlenimlerine bulaşık tebliğlerin bulunmasını yadırgamamak gerekir. O halde bir papaz spatyomda, dünya hayatındayken kilisede öğrendiği bir takım dinsel öğretilerden söz edebilir, bir hoca kafasını dolduran cennet veya cehenneme ait imajlar içinde yaşadığını gerçek ortamlarmış gibi söyleyebilir. Herhangi bir görüş ya da ideoloji savunucusu orada doğru veya yanlış bir görüşünün realiteleriyle karşılaşmış olduğunu iddia edebilir. Zira herkes dünyada iken inanarak kendi ruhunda yaşatmış olduğu duygu ve düşünceleri orada görür ve bilmeksizin onlardan kurmuş olduğu, kendince büyük bir Alemin içinde yaşar. Bunların çok değişik ve tüyler ürpertici örneklerini Dr. Bedri Ruhselman'ın 'Ruhlar Arasında', 'Ruh ve Kâinat' isimli eserleriyle, A. Pauchard'ın yukarıda ismini verdiğimiz eserinde bulmak mümkündür.

Spatyomun bu ilk merhalesinde bedensiz varlığın tahayyül melekesi büyük bir işleklik kazanmıştır. Kendiğinden imajinasyon alabildiğine işler durur. Varlık kendisi tarafından (ya da bazen rehber varlıklar tarafından) canlandırılmış bir takım mizansenler içindedir. Bedensiz varlıklar bu aldatıcı sahneler içerisinde bile bile hakikatte olduğu gibi yaşarlar. Yâni varlık farkında olmadan kendinin eseri olan bu sahnelerde, kendinden müstakil fakat aynı zamanda kendinden aslâ ayrılmayan bir âlemde gibi yaşar durur. Bedenli haldeyken bunun benzerlerini görme, işitme koklamaya bağlı halüsinasyonlar olarak da yaşamış ola-

bilir. Çeşitli cinnet halleri de buna dâhildir. Özellikle âni ölümlerde, bu imajinatif sahneler varlığın ruhundan, bu imajlara sebep olan duygu ve temâyül unsurlarının silinip kaybolacağı ana kadar devam eder, kuşkusuz değişik bir zaman kavramına göre.

Bilgisiz bir ruh varlığı bu mizansenlerin nasıl meydana geldiğini bilmediğinden imajinatif sahnelerdeki varlıkları kendisini tazibetmek için gelmiş şuurlu varlıklar zanneder. Onun bu inancı, sahnenin dehşetini ve teşevvüşün derinliğini büsbütün arttırır. Örnekler:

Bâzı bedensiz varlıklar içinde bulduklarını hâlin tatsızlığıyla ilişkisi olmayan bir neşe hâli gösterirler. İşte bunlara bir örnek:

"Ufff, peki, mâdemki benim yardımımı istiyorsunuz. "Bu bedensiz varlık bir önceki celsede kendisini 'komik şâir' olarak takdim etmiştir. "Fakat...ben bu makinede ('medyomun bedeninde' demek istiyor) kendimi pek şen duymuyorum. (Kadınlara hitâben) Bonjur, güzeller. Ellerinizi bana uzatmak ister misiniz? Ah, bu sizin nazariyeleriniz ve çalışmanız yok mu? Siz yürüyorsunuz, fakat aile ve eş mutluluğu diye tuttuğunuz yolda ilerleyemezsiniz. Bakalım siz tüm bunlara inanıyormusunuz? (Celsede bulunan bir asistan kadına hitâben:) Ben senin için geldim. Eski zamandaki gibi benim zevcem olmak ister misin? Ah, ne kadar zaman geçti? Fakat artık kırkanç olmamalısınız. Kocan var mı, bilmiyorum! Fakat bunun ne zararı var! Ah, kocanı o kadar seviyorsun ki... Onun için de beni reddediyorsun. Bu hal bana dokunuyor. Ben reddedilmeye alışmamışım. Öbür âlemde benim zevcem olman için sana bâzı şeyler vermek istiyorum. Ben sana zevcelerimden birisinin elbisesini getireceğim. Spatyomda bizim saraylarımız seyyaleden sütunlar üzerine kurulmuştur. Bunlar tıpkı sizin saraylarınızın mermer sütunları gibidir. Ben şevimli bir sarayda oturuyorum. Yalnız değilim. Fevkalâde güzel kadınlarla beraberim. Burada her zaman her tür eğlencelere mâlikiz.

Devamı S. 41'de

Ateşte Yürüyorlar Ayakları Yanmıyor

Joël ANDRE'den çeviren: Yavuz Keskin

(Geçen Sayıdan Devam)

Geleneklere göre bayram, St Constantin ve Ste Helene günlerinde (Jülyen takvimine göre 22 ve 23 mayısta, bizim takvime göre ise 2 ve 3 haziranda), Ste Marina gününde (17 temmuzda), Ste Trinite gününde (Paskalya'dan 50 gün sonra) ve Enudven gününde (24 haziran), vs. kutlanmaktaydı.

1930'larda bir Fransız gazeteci, Beulgarı Köyünde bir ateşten geçme törenine tanık olmuştur. Bu katkı sayesinde Bulgar âyininin tüm özellikleri hakkında epeyce bilgi sahibi olunmuştur.

Nestinariler (Bulgar pirobatlar bu isimle anılmaktadır) köy meydanında yakılmış olan büyük bir ateşin etrafında toplanmaktadırlar. Müritlerden bazıları, ellerine Helene ve Constantin'in kutsal ikonalarını almaktadırlar. Kor hâline gelen ateş yere yayılmakta, ardından da trampet ve gayda seslerinin eşliğinde küçük bir âyin alayı halkın arasından öne çıkmaktadır.

Başı siyah eşarpla örtülü, siyah elbiseli ve çıplak ayaklı bir kadın ikonaların karşısına geçip istavroz çıkarmakta ve onları öpmektedir. Hemen sonra da birini kapıp, müzik eşliğinde ateşin etrafında tur atmaktadır. Üçüncü turdan sonra ateşe dalıp korlar üzerinde tepinmekte, çıplak ayaklarıyla kor'u ezmektedir; bu işleri yaparken, bir taraftan da ikonayı göğsüne bastırmaktadır. Bu şekilde ateşe birçok kez girip girip çıkmaktadır.

Bu kez, sırası gelen bir erkek ileri atılmakta ve iki kez ateşe dalıp, çıplak ayaklarıyla

la korları uzun uzadıya karıştırmaktadır (Eğer bu ayrıntı hatalı bir gözlemden ileri gelmiyorsa, o takdirde, pirobatı yanmalardan koruyan yarı yanmış marsıklara özenle basılmıyor demektir). Eskiden köy sakinlerinin tümü birden âyine katılıp, ateş üstünde dans etmekteydiler, fakat "baba" Nouna'ya bakılacak olursa, âdet kaybolup gitmektedir; töre artık birkaç "Nestinari" tarafından yürütülür olmuştur.

Törenden sonra "Nestinari"ler bir kiliseye çekilmektedirler. Kendileriyle görüşürken, gazeteci gizlice, ihtiyar kadının ayaklarına bakmış ve "o küçük, narin, incecik derili ve de insanın üzerinde hiç bir zaman çıplak hâlde yere basmamış izlenimini uyandıran ayaklarda hiç bir yanık emaresi görememiştir." Sonra, "Nestinari"lerin başışıklıkları konusunda Baba Nouna'ya sorular yöneltmiştir. Ateş üstünde dans ederken, gerçekten de bir şey hissetmiyorlar mı?

— "Elbette, hiç bir şey hissetmeyiz. St Constantin ile Ste Helene yanmamıza müsaade etmezler ki! Bizim önümüzde onlar yürürler ve ateşe su serperler; biz işte onun için hiç bir şey hissetmeyiz."

Her ne kadar sübjektif olsa da, gazetecinin kanaatini yine de özetleyeceğiz: Ona göre muhakkak olan şudur ki, "Nestinari"ler samimidirler ve eylemlerinde hiç bir hile veya dalavere söz konusu değildir.

Buna benzer bir âyine Kosti Köyünde de tanık olmuştur, şu farkla ki, orada dansçı kadınlar ateşten geçerken "vah, vah, vah" Lütfen sayfayı çeviriniz.

diye bağırırmaktadırlar; bu da, hemen hemen tüm pirobatlarda görülen kesin sessizliğe riayet kuralının, ateşe karşı bağışıklığın temel şartı olmadığını göstermektedir. Kosti'de pirobat uygulaması anadan kızına geçmekte ve çoğunlukla eski günahların kefaretinin ödeme dileğini dile getirmektedir.

Bulgar pirobasişinin kökeni üzerinde yaptığı bir sürü araştırmadan sonra Bulgar folklorcusu ve akademi üyesi Milahail Arnaoudov, ilk Bulgarların (Protobulgare), bu âyin türünü Batı Çin toplumlarından aldıkları varsayımını öne sürmektedir. İlk Bulgarlarca kurulmuş olan ilk devlet gerçekten de Çin'in sınır bölgelerinde yer almaktaydı.

Tıpkı Slav kökenli komşusu gibi, Yunanistan da zengin bir pirobat antolojisine sahip bulunmaktadır ve bu ülkedeki üniversite mensupları tarafından, bu konuda derin bilgiler içeren belgeler kaleme alınmıştır. Çeşit çeşit âyinler, yani "Anastenaria"lar özellikle Trakya'nın Kuzeydoğusunda yaygındı. Bulgaristan'da olduğu gibi, burada da âyinler -kökeni çok eskilere, ta Baküs - Diyonizos geleneğine (tradisyon) kadar uzanmakta olmasına rağmen- Ste Helene ve St Constantin'in himayelerinde altında yapılmaktaydı.

"Nestinari"lere çok benzeyen bu pirobatlar "Anastenarid"ler diye, yani "ah vah edenler, göğüs geçirenler" diye adlandırılmaktadır. Bu ismi, ateşte yürüme âyininin bir gün önce, topluca dans ederken durmadan nefes alıp vermelerinden ve ıslık çalmalarından ötürü taşıyor olmalıdır. Şüphesiz bu nefes alıp-verme egzersizleri, ısıya karşı bağışıklığı artırmada büyük bir fizyolojik önem taşımaktadır. Bilindiği gibi Hintli yogiler, çok hassas bir biçimde düzenlenmiş nefes yöntemleri (prânayama) yardımıyla, acıya karşı çok ileri dereceli duyarsızlık hâlleri elde etmektedirler. "Anastenarid"lerin bu kadar kesin bir tekniği kullandıkları şüphelidir, ama nefes alıp vermedeki değişikliklere bağılı olarak onlarda meydana gelen duyuşsal değışimlerin, yogilerinden pek aşığı kalır yani yoktur. Anastena-

riaları incelemiş olan birçok araştırmacı arasında, Psişik Araştırmalar Derneğı başkanı olan Tabip Prof.Tanagras'ı zikretmek yerinde olacaktır. Prof. Tanagras, fenomenin birçok psikofizik yanını ele alıp işleyebilecek ve Anastenaria ile yeryüzündeki diğeri toplumların buna benzer birçok uygulaması arasında ilintiler kurabilecek yeteneğıe sahip bir insandır. En büyük başarısı, Drama yakınlarında bulunan Mavrolephk'de üç "Anastenaria" dansözünü, Saint-Jean gününde kendi kontrol ve denetimi altında dans ettirmesi olmuştur. Bu kadınlar ateş üstünden peş peşe üç kez geçmişler -ikisi çıplak ayaklı, birisi çoraplı hâlde- ve geçerken bir yandan da ateş elleriyle karıştırmışlardır. En küçük bir yanma bile saptanamamıştır.

Anastenarilar, başka beş Yunan köyü ile Strandza Dağlarında Bulgarca konuşulan üç köyde ve Vizyi eyaletinin en az yedi köyünde daha görülmektedir. Benzer uygulamalara Langadhas (Makedonya) ve Sainte-Helene köylerinde de tanık olunmaktadır. Mayıs 1957'de bu iki köyde, Dr. Pierre Cassoli, Antropolog Lidio Cipriani ve Prof. Beonio-Brochieri gibi araştırmacıardan oluşma bir ekip tarafından dökümanter bir film çevrilmiştir.

Yunanlı bir etnoloğaya göre en parlak törenler Costi köyünde cereyan etmektedir. Bu âyin türüyle ilişkileri olan çevre köylerde "Anastenarid"lerin reisi, daima Costili olmak zorundadır. Coğrafi konuma bağılı bulunan bu imtiyaza daha önce Raiateia'da da rastlamıştık. İleriki sayfalarda yer vereceğimiz bir örnekte, bu durumun bazı istisnalarının da mevcut olduğunu göreceğiz.

Bütün olarak ele alınacak olursa, Anastenariların tam anlamıyla Bulgaristan'da gördüklerimize benzedikleri farkedilecektir. Müzik sesiyle birlikte bir kortej oluşmakta, sonra kiliseye gidilmekte ve oradan kutsal ikonalar alınmaktadır. Köy meydanında, korları yoğun ve sık bir tepelik meydana getiren büyük bir ateş yakılmaktadır, Anastenaridlerin her biri korların içinde *yarımşar saat süreyle haykır-*

rak, zıplayarak, ateşe girip girip çıkarak dans etmektedirler.

Pirobatlar içinde coşup en fazla kendinden geçenleri Anastenaridlerdir. Köylerine özgü âyin bittikten sonra, bu pirobatların dere tepe demeden kendilerini komşu köylere atıkları ve ateş dansına oralarda devam ettikleri sık görülen bir şeydir. Böylece, şenlikler sekiz gün kadar bile sürebilmektedir.

Süjelerin ateşte ayakkabı ile yürüdüklerini (özellikle Batılılar) gerçi daha önce gördük, ama burada ayakların çıplaklığı şarttır. Aşağıdaki ifade bunun delilidir: "İhtiyar adam bir Anastenarid idi. Sohbet ederken birden ateşe doğru seğirtti; ayaklarında çarık olduğu için bizlere şöyle dedi: 'Evlâdım, şu çarıklarımı çıkarın da yanmasınlar.' Biz de çıkardık, bunun üzerine yalın ayak ateşe daldı. Ama ne ateş! Gerçek bir fırın ateşiydi bu! Ve bu ateş üzerinde tam onbeş dakika dans etti; dansı bitirip ateşten çıktığında, ayakları, ateşe girmeden önceki hâlden farksızdı."

Aynı akıl almaz durum, Osmanlı ege-menliği sırasında Meliki'de de gözlemlenmiştir. Sarhoş birisi ayaklarında pabuç olduğu hâlde ateşte dans etmeye kalkmıştır. Ayinde hazır bulunanlar yüksek sesle pabuçlarını çıkarmasını söylemişlerdir. Bu arada pabuçlarının yarısı yanmıştır. Ateşten alalacele çıkan adam pabuçlarını çıkarmış, sonra tekrar ateşe dalıp çıplak ayakla dans etmeye başlamıştır. Sonunda hiç bir yanmaya maruz kalmadan ateşten çıkmıştır.

Yukarıdaki iki ifade bize, gerekli kıldıkları teorik açıklamalardan ayrı olarak, "Anastenarid"lerin, dinî bayram günlerinin dışında da (çoğu kez ailevî şenlikler vesile edilerek) ateşte dans ettiklerini göstermektedir. İkonalara böylesine bağlılığa ve de azizlerin adını taşıyan kutlu günlerle Anastenaria arasındaki bağlantıya bakıp da, Grek pirobat âyiniyle, Hristiyanlığa özgü kutsal törenlerin usul ve sırasını gösteren takvimin birbirlerine karıştıkları hükmüne varmamak gerekir.

Daha önce de gördüğümüz gibi, "Anastenarid"ler ateşte, sadece özel toplantılar ve

silesiyle dans etmemektedirler; bu âyinin tarihi aslında, Baküs onuruna düzenlenen âyin türü olarak, Hristiyanlıktan çok daha gerilere uzanmaktadır. Zaten kilise de bu âyine karşı düşmanca bir tavır takınmıştır ve bazı piskopatlar Anastenaridlere fizik işkenceyi bile reva görmüşlerdir. Fakat halk, çoğu kez hatırı sayılır ölçüde kerametler gösteren, ve de köyün ve köylünün sorunlarına çözüm getiren bu cesur insanlara sahip çıkmıştır. Olayların gerçekliği ve Anastenaridlerin dinî kudretleri karşısında, Doğru Yol İddiası Güdenler (Orthodoxie) saygıyla eğilmek zorunda kalmışlardır.

Rivayete göre, Anastenariaları yasaklamış olan piskoposun biri, bir gün gizlice âyin yapan köylüleri suçüstü yakalamıştır. Kınamak ve azarlamak üzere biraraya getirdiği sanıklar, olayı inkâr etmekle yetinmişlerdir. Mahcup edeceğinden emin bir eda ile piskopos onlara pabuçlarını çıkarmalarını emretmiştir, böylece ayaklarındaki yanık izlerini ortaya çıkaracağını sanmıştır. Tabanlarının hiç bir yanık emaresi taşımadığını görünce koyduğu yasağı kaldırmış ve köylülerin, Anastenaria'yı istedikleri gibi kutlamalarına izin vermiştir.

*

Antropolojik ve tarihî ilginçlik ve önenin dışında, pirobasi fenomeni, çağımıza özgü gözlemlere elverişli midir ve bilimsel ortamların dikkatlerini üzerine çekecek olan deneysel yaklaşıma imkân vermekte midir? Bu ilk yaklaşımın sonunda, bilmediğimiz olayların bizi, daha sonra, bazı ayrıntıları açıklama biçimimizi değiştirmeye zorlamasına engel olamayacağız. Şu veya bu sebeple soruna çözüm getirmeyi düşünüp de, sahip buldukları bilgileri bize iletme isteyen tüm isteklilerin -ateşe karşı bağışıklık olayları ve gerçeklikleri konusundaki kişisel görüşleri ne olursa olsun-, bildiklerini hiç çekinmeden bildirmelerini rica ediyoruz.

Not: Bu yazı dizimizin en ilginç örnek ve açıklamalarını KİTAP hâlinde yayınlayacağımız için, diziyeye son veriyoruz.

Çocuk ve İhtiyar Kör

Pazar günüydü. Yollar, meydanlar cıvılcıvılcı çocuk doluydu. Koşuyorlar, zıplayıyorlar, şarkı söylüyorlar, akla gelmedik maskaralıklar yapıyorlardı. Bir hafta boyunca derslerle uğraşıp da pazar gelince oynamak ne zevkli şeydi! Çocuktular ve haklanıyordu.

Tam o sırada ihtiyar bir adamla yanında küçük bir çocuk gözüme takıldı. Ağır ağır yürüyorlardı. İhtiyar, çocuğun omuzuna dayanmıştı. Onun için çocukçağım sırtı kamburlaşmıştı. Elinden tutmuş, ihtiyara yol gösteriyor ve "buradan gelin" diye fısıldıyordu. Ayağı bir yere takılır gibi olsa hemen adama sarılıyor ve düşmesini önleyordu.

Daha sonra öğrendiğime göre ihtiyar adam kördü ve çocuğun babasıydı. Senelerdir hep böyle omuz omuza yaşayıp gidiyorlardı. Aynı yaştaki çocuklar doya doya oyun oynarlarken, güllüşüp hoplaşlarken o, yıllar yılı durmadan ihtiyar babacığına yardım etmişti... Oyun oynamanın tadını bilememişti ama çok daha üstün bir işi başarıyordu. Bu da ona oyun oynamaktan daha fazla zevk veriyordu. Fedakârlık zevkiydi bu.

İhtiyarın kolu ağırdı ve üzerine abanınca çocukçağız iki büklüm oluyordu. Fakat çocuk gık bile demiyordu. Adam ara sıra:

– Çok mu yükleniyorum, yavrum? Yoruyor muyum seni? diye soruyordu.

Çocuk, hâlimden hiç şikâyet itmiyor ve:

– Yorulmak ne demek? Sen benim babamsın! İnsan, babasından hiç şikâyet eder mi? Seve seve yapıyorum bu işi, diye cevap veriyordu.

Yıllar geçtikçe adam daha ihtiyarlıyor ve kolu da daha ağırlaşıyordu. Tabii, bununla orantılı olarak, çocuğun sırtı da günden güne daha kamburlaşıyordu.

Bir gün ihtiyar aniden ölüverdi. Çocuğun yol göstericilik vazifesi de sona erdi. Aradan yıllar geçti. Çocuk, koca adam oldu. Ama sırtında o kamburu hâlâ durur. Ne zaman rastlasam içimde ona karşı bir sevgi, bir saygı belirir. Bir kahraman görmüş gibi olurum.

Kral ve Öğretmen

Büyük krallardan biri oğlunun eğitimi için çok iyi bir öğretmen arıyordu. Yurtdün dört bir yanına adamlarını yolladı. Sonunda en bilgili, en iyi öğretmeni buldular. Sarayın bir odasında dersler başladı.

Günlerden bir gün, kral, çalışmaların nasıl gittiğini yakından görmek için ders yapılan odaya uğradı. Bir de ne görsün! Kral çocuğuyum diye prens bir koltuğa gömülmüş, öğretmen ise ayakta. Bunun üzerine kral:

– Oğlum, kalk ve yerini öğretmenine ver. Beni de bir öğretmen yetiştirdi, güzel şeyler öğretti. Bu gün ülkemi adaletle ve başarıyla idare edebiliyorsam, bunu, öğretme-

nime borçluyum. Beni bir hiç iken yoğurup şekillendiren, yetiştiren ve bana insanlığı öğreten bir insandan nasıl daha büyük olabilirim? O, senden de, benden de yücedir! Şu hâlde gel yanına da anlatacağı hakikatleri beraberce ayakta dinleyelim.

Doğruluk

Bir zamanlar Amerika Birleşik Devletleri'nde cumhurbaşkanlığı yapmış olan George Washington henüz sizin gibi küçük bir çocukken, ona komşularından biri küçük bir balta armağan etmişti. Yaramaz, sevinç içinde baltayı kapıldığı gibi koşmaya ve önüne ne çıkarsa vurmaya başladı. Derken eve geldi.

Bahçelerinde, babasının çok sevdiği bir kiraz ağacı vardı. Baltasının keskinliğini bir kere de bu ağaçta denemek istedi. Gerilip gerilip de öyle bir vurdu ki ağacın gövdesinde kocaman ve derin bir yara açıldı. Bu, ağacın ölümü demekti.

Akşam olup da babası eve gelince ağacın acıklı hâlini gördü, çok üzüldü. Bu işi kimin yaptığını öğrenmek istedi. Ama nafile! Olayı kimse görmemişti. Biraz sonra George elinde baltayla kapıda görününce babası, bu işi kimin yaptığını hemen anladı. Sordu:

– Oğlum, bu ağacı kim yaraladı, biliyor musun? Kim yaraladıysa onu öyle bir cezalandıracağım ki ömrü boyunca unutamayacak...

Çocuk bir an düşünceli düşünceli durdu. Sonra birden cesaretle:

– Babacığım, biliyorsun ki hiç yalan söyleyemem. Ağacı kesen benim. Cezayı hak ettim.

Bunun üzerine babası onu öpücüklere boğarak heyecanla haykırdı:

– Diktiğim ve büyüttüğüm bu yaralı ağacı kesmekle büyük bir kabahat işledin. Ama doğruyu söylemekle de bana ağacın değerinin bin mislini ödedin. Oğlumun doğruluğuna ve cesaretine bin ağaç feda olsun! Hatta çiçekleri gümüşten, meyvaları altından olsa bile... Haydi yavrum, oyununa git, ama bu olay, doğru sözlü olman ne iyi bir şey olduğunu ömrün boyunca hatırlatsın sana.

Çocuklar, yalan genellikle hak edilen bir cezadan kurtulmak için söylenir. Ama eninde sonunda ortaya çıkar. İşte o zaman kızılca kıyamet kopar, ceza yüz misli daha artar. Siz siz olun, en küçük şeylerde bile, hatta şaka yaparken bile yalan söylemeyin. Şunu hiç unutmayın ki, yalan söyleyen, yalnız kendini kandırır. Ve bir gün, kimsenin güvenmediği, inanmadığı bir insan hâline gelir. Bir insan için en büyük felâket de budur.

Manevi Bunalım

L. Denis'den Çeviren: Yavuz KESKİN

(Geçen Sayıdan Devam)

Bu materyalist doktrinler bazı insanlara yılginlik aşılamiş, bazı insanların da doyumsuzluklarının artmasına yol açmıştır; her yerde altın hırsını ve insan eti düşkünlüğünü teşvik etmiştir. Bunların etkisi altında bir kuşak, ama idealden yoksun, geleceğe inananmayan, kendinden de, her yeşden de şüphelenen bir kuşak yetişmiştir.

Dogmatik dinler insanları keyfi idareye ve despotizme; materyalizm ise, mantıken ve zorunlu olarak anarşiye ve yokçuluk zihniyetine sürüklemiştir. İşte bu nedenle bunu bir tehlike olarak, gerileme ve güçten düşme nedeni olarak kabul etmek zorundayız.

Belki bu değerlendirmeler bazı kimselelere aşırı gibi görünecek ve bunun sonucu olarak da, hakkımızda bazı suçlamalara yol açacaktır. Öne sürdüğümüz görüşlerin sağlığını göstermek için seçkin materyalistlerin eserlerine başvurmak ve vardıkları sonuçları gözler önüne sermek yeterlidir.

Örneğin, bunlardan biri olan M. Jules Soury'nin yazdıklarını birlikte okuyalım:

"Eğer dünyada boş ve gereksiz bir şey varsa, o da, gerek hayvan türünden olsun, gerek bitki kökenli olsun, bir küf mantarı gibi yaşayan ve şu geri gezegenin yüzeyinde hareket eden sayısız asalakların yaşam ve ölümleridir. Tüm varlıklar arasında çetin bir mücadeleyi, şiddet veya hileyi, ölümden da-

ha acı bir şey gibi gördüğü aşkı şart olarak kabul eden bu yaşam, kendi niteliği gereği olarak önemsiz, ama her hâlükârda zorunlu olduğuna göre, gerçekten şuurlu tüm varlıklara en azından kötü bir rüya, ıstıraplı bir sanrı gibi görünecektir; ve tabii böyle bir yaşamın yanında hiçlik büyük bir nimet sayılacaktır.

"Gerçi hepimiz doğanın çocuklarıyız, bizi o yaratmış, bize o can vermiştir, ama onu gözümüze hoş görünecek şekilde ideal niteliklerle donatan, sarılı bulunduğu parlak tülükleyen da biziz. İnsanın gönlünü çoşturan veya acıyla dolduran ezeli düş demek ki kendi eseridir.

"Karanlıklardan ve ıssızlıklardan ibaret olan evrenin bu gezegeninde o (insan) tek başına uyanık durmakta ve ıstırap çekmektedir, çünkü belki de geri düzeyli kardeşleriyle birlikte, düşünen tek varlık odur. Daha önce inandığı, sevdiği şeylerin boşluğunu, yavanlığını; güzelliğın değersizliğini; iyiliğın aldatıcılığını, insan elinden çıkmış her türlü bilimin alaycılığını yeni yeni anlamaya başlamıştır. İlâhlarına ve kahramanlarına tapıp tapıp da sonunda inançsızlığa ve ümitsizliğe düşünce doğanın kendisini gizlediğini; her şeyiyle ancak bir görüntü ve aldatmaca olduğunu sonunda hissetmeye başlamıştır."

Manevî Bunalm? Kendini bilmez in EGO arayışı...dır.

Aynı zamanda ünlü bir şair olan materialist yazar Mme Ackermann şu sözleri söylemekte tereddüt etmemiştir: "İnsanlığa "İlerle! Tekâmül et!" demiyeceğim. Ona "Ö! Zira hiç bir ilerleme seni yer yüzünün şartlarından kurtaramaz." diyeceğim."

Bu görüşler sadece bir-iki yazarın paylaştığı görüşler değildir. Natüralizm sözcüğünün güzel anlamını lekeleyen bir edebiyat sayesinde ve romanlar ile sayısız tefrikalar aracılığıyla bu fikirler en karanlık, en geri ortamlara kadar işlemiştir.

Hiçliği, hayata tercih edilecek nitelikte gören bir insanın, hayattan ve çalışmadan tiksinti duyması yadırganır mı hiç? Yılgınlık ve ahlâk bozukluğunun, manevî bozuşmanın ruhlara niçin nüfuz ettiğini bilmiyorum demeye razı olabilir mi insan? Tabii ki hayır. Halklara ruh yüceliği, kötü günlerde metanet

ve felâket karşısında cesaret duygusu bu doktrinlerle aşılamaz!

Ümitsiz ve geleceğine inanmayan bir toplum, çölde yolunu kaybetmiş bir insan veya rüzgârın keyfine göre yerlerde sürüklenen bir kuru yaprak gibidir. Cehaletle ve boş inançlarla savaşmak gerçi iyi bir şeydir, ama bunların yerine akılcı inançlar bulup koymak gerekir. Hayatta sağlam adımlarla yürümek için, düşmekten ve yok olmaktan korunmak için sağlam bir inanç, yani bizi madde âleminin üzerine çıkaracak, yükseltecek bir inanç şarttır; hedefi görmek ve ona doğru yönelmek kaçınılmazdır. Yer yüzü savaşında en güvenilir silâh, sağlam ve ıslı ıslı bir şuurdur.

Ama hiçlik fikri bize egemen olunca, hayatın yarısız olduğuna ve ölümlerle birlikte her şeyin son bulduğuna inanırsak o zaman doğal olarak maddî hayat kaygısı ve kişisel Lütfen sayfayı çeviriniz.

çıkar dürtüsü her türlü duygunun üzerinde yer alacak; inanmadığımızı göre anlamamıza da gerek kalmayacak olan gelecek düşüncesinin bizim için pek önemi kalmayacaktır! O zaman kim, hangi sıfatla ilerlemeden, reformdan, özveriden söz edebilecekler? Eğer sadece bir tek hayat söz konusuysa, o zaman tutulacak en doğru yol, onun her dakikasından yararlanmak, onun sefasını sürmek, ıstıraplarını ve görevlerini boşvermek olacaktır! Materyalist kuramların ister istemez yarattığı düşünme düzeni, yani dile getirilişini her gün işittiğimiz ve uygulamalarını çevremizde hen gün gördüğümüz düşünme düzeni budur işte.

Şatafat ve fizik zevkler yönünden epeyce gelişmiş bulunan zengin bir uygarlığın ortasında bu doktrinler kimbilir daha nice tahribata yol açacaklardır?

Ama yine de her türlü ideal ölmüş değildir. İnsan ruhu bazen yoksulluğunu, şimdiki hayatının yetersizliğini ve ahiretin zorunlu olarak var olması gerektiğini farketmektedir. Halkın düşüncesinde buna benzer bir sezgi mevcuttur; asırlar boyunca kandırıldığı için, her türden dogmaya zor inanır bir tip hâline gelmiştir, ama şüpheli değildir. Belli belirsiz denecek şekilde adaletle inanmakta ve onun özlemini çekmektedir. Binlerce insanı ölmüşlerinin mezarlarına sevkedilen şu 2 KASIM anma törenleri bunun, yani halkın ölümsüzlük konusundaki belli belirsiz sezgisinin bir delilidir.

Kendiliğinden var olan adaletle, tıpkı özgürlüğe inandığı gibi inandığına göre, halk Tanrıtanımaz değildir, çünkü adalet de, özgürlük de ezeli ve ilâhî yasalar adına hüküm sürmektedir. Ruhun derinliklerinde verilebilecek duyguların en büyü-

ğü, en güzeli olan bu duygu kurtaracaktır bizi. Bunu sağlamak için, içimize nakşedilmiş olan bu kavramın, evrenin kendi yasası olduğunu; tüm varlıkları ve dünyaları yönettiğini ve onun sayesinde iyinin, eninde sonunda kötüyü egemen olacağını; *ölümün yeni bir hayata açılan kapı olduğunu anlatmak yeterlidir.*

Halk bir taraftan adalet özlemi içinde yanıp tutuşurken, bir taraftan da onu nasıl gerçekleştireceğini öğrenmeye çabalamaktadır. Siyasal alanda da, ekonomik alanda da onu hep ortaklaşma prensibi içinde aramaktadır. Halkın gücü dünya üzerinde geniş bir işçi yardımlaşma örgütü vücuda getirmiş; tüm ulusları aynı amaç etrafında bir araya getiren ve aynı çağrılarını, aynı dileklerini her tarafa yayan toplumcu bir kümelenme oluşturmuştur. Bu çalışmalarda, şüpheye yer vermeyecek şekilde, düşünen kimse için ibret dolu bir manzara ve geleceğe yönelik etkili bir sonuç elde etme çabası farkedilmektedir.

Materyalist ve Tanrı tanımaz kuramlardan esinlendiği takdirde adalet, bir yakıp yakma aracı hâline gelecektir, zira ortaya koyacağı eylem şiddeti, ıstıraplı başkaldırmalara dönüşecektir. Ama bilgelik ve ımlılık çerçevesi içine alınırsa, insanlığın mutluluğuna daha büyük katkılarda bulunabilecektir. Harıl harıl çalışmakta olan bu insan yığınlarının, evrimleşmeye susamış bu kitlelerin üzerine Yukarılardan bir ışık, yüksek bir ideal iniversite eski toplumsal formlar hemen çözümlüverecek; tüm insanların hakkına saygılı, adalet ve dayanışma temeli üzerine oturmuş yeni bir dünya yaratmak üzere yeni bir anlayışla tek-rar birbirlerine kaynaşacaklardır.

*

* *

Günümüz bir bunalım ve yenilenme evresidir. Dünya mayalanma, bozuşma hâlinindedir; kokuşma artmakta, gölgeler daha da yayılmakta ve tehlike büyümektedir; ama gölgelerin gerisindeki ışık farkedilmekte; tehlikenin gerisindeki kurtuluş umudu güleç yüzünü göstermektedir. Bir toplum sönüp gidemez elbette. Eğer bünyesinde ayrışmaya yol açan öğeler varsa, muhakkak ki değişime ve yükselişe kaynaklık edecek tohumlar da vardır. Şüphesiz ayrışma ölümün bir ön işaretidir, ama aynı zamanda tekerrardoğuşun da müjdecisidir; yeni bir yaşamın açılış müziği, ön belirtisi de olabilir.

Fakat sözünü ettiğimiz ışığı, kurtuluş ve yükseliş yolunu kim gösterecektir bize?

Şüphesiz kilise değil: Çünkü o, insan ruhunu köklü biçimde düzelterek güçte değildir.

Bilim de değil: Çünkü o, karakterlerle ve şuurlarla değil; sadece duylulara çarpan olgularla ilgilenmektedir; zira özveri, erdem, iyilik tutkusu gibi manevî yaşamı biçimlendiren, yüce gönülleri ve güçlü toplumları yaratan soylu değerler, duylular yoluyla algılanacak şeyler değildir.

Manevî düzeyi yükseltmek; biri boşnancı, diğeri şüphenciligi temel edinmiş bulunan ve aynı oranda verimsizliğe yol açan bu iki akımı durdurmak için insana gerekli olan şey, yaşamın amacını, doğanın ve şuurun etüdüne, olayların gözlemine ve mantık prensiplerine dayandırmak suretiyle saptayacak ve ileriye yönelik yürüyüşümüzü düzenleyecek yeni bir dünya ve hayat görüşüdür. Bunun için gerekli olan şey ise, mükemmelliğe yönelik devindirici bir güce, manevî bir yapıtırma ve yarınların varlığına ilişkin kesin bir inanca kaynaklık edecek nitelikte bir öğretilerdir.

Oysa bu görüş ve bu öğreti çoktan beri mevcuttur ve halk arasında yaygınlaşmaktadır. Ekollerin çekişme ve sayıklamaları arasında bir ses gürlemektedir: Ölmüşlerin sesidir bu. Mezarın öte yakasından kendilerini her zamankinden daha diri olarak belli etmektedirler; onların açıklamaları sayesinde, geleceği bizden saklayan perdeler aralanmaktadır. Bize sundukları öğreti tüm zıt sistemleri uzlaştıracak güçtedir ve geçmişin külleri arasında yeni bir alevin yükselmesine imkân vermektedir. Tüm çağları kapsayan gizli doktrin, tekrar, ruhlar felsefesiyle birlikte su yüzüne çıkmaktadır. Bu doktrini yine bu felsefe canlandırmaktadır; dağılmış parçalarını bir araya getirmek ve onları birbirlerine güçlü bir çimentoyla yapıştırmak suretiyle tüm halkları, tüm uygarlıkları çatısı altında barındırabilecek güçte bir bina meydana getirmektedir. Uzun ömürlü olmasını sağlamak için de bu binayı, durmadan yenilenen olgu demek olan, "doğrudan gözlem" kayasının üzerine oturtmaktadır. Zaman zinciri içinde bize bir sayısız hayatlar dizisini lâıyk gören ve bu hayatlar dizisi içinde de bizlere bitmez tükenmez bir evrim hakkını tanıyan bu doktrin sayesinde ebedî hayatın kesinliği insanlığın gözünde daha da belirginleşmektedir.

Böyle bir doktrin, karanlığın hüküm sürdüğü her yeri aydınlatmak; ruhlardaki tüm soğukluğu, tüm bencilliği kendi sıcaklığında eritmek; ve kişileri birbirlerine sıkı bir dayanışma içinde bağlayan yasaları insanlara tanıtmak suretiyle, halkları ve toplumları pekâlâ biçim değişikliğine uğratabilir. Barış ve ahenk ile uzlaşmayı da sağlayabilir. Tek bir ruh, tek bir kalp gibi davranmayı onun sayesinde öğrenebiliriz. Gücünün şuurunda olan insanlık, parlak geleceğine doğru daha sağlam adımlarla ancak böyle ilerleyebilir.

Folklor ve Efsanede “YARATIK”

Gerbard Eis, Ph. D., F.W.A., Heidelberg

Ortaçağın simyageri insan yaratmak için sarfettiği gayretlerin başarı veremeyeceğini düşünmemişti. Fakat inançlarına o kadar bağlıydı ki, görmek istediğini görür gibi oldu.

Yirminci yüzyılın ikinci yarısında tüp bebeklerin çoğalmasında bakılırsa, insanoğlu yapay rahimlerde Yeni Dünya'lar yaratacağına benziyor. Bu yazıyı insanlığın, Yaratıcısına benzeme arzusunun hangi aşamalardan geçtiğini ve insan aklının hurafe denen yanlışlara nasıl saplanıp kaldığını göstermek için yayıyoruz.

Insanoğlunun, hayatı yaratma mücadelesinin kökleri en eski efsanelerin derinliklerine kadar uzanır. Ölülerin diriltmek için onların cesetlerinden yeni hayat yaratmak istemiştir. Eski zaman "ilmî" risalelere bakılırsa bitkiler çürük maddeden yetiştirilebilmiş. Bitkileri, meselâ maydanozu ziyafette misafirleri eğlendirmek için gözle görülür büyüme çareleri Ortaçağ'dan kalma kitaplarda tafsilâtlı bir şekilde anlatılmaktadır. Bitkilerin hareketsizliğini ve ataletini telâfi etmek için ecdadımız bunları hayvan veya insan hâline getirmeyi düşünmüşlerdi. Kudüs Talmud'una göre âlim Yeşubin Hamaniya, Ezra kitabının yardımıyla hiyardan geyik ve sukabağından karaca yaratmıştır. Bu olayın tarihi M.S. Birinci Yüzyıla raslar. Başka kayıtlara bakılırsa Haham Hanina ve Haham Uşayye sun'î olarak bir buzağı yaratmış, hayvan normalin üçte biri

kadar bir boya gelince bunu kesip yemişlermiş.

Insanoğlunun bitkilerden yaratılabileceği inancı birçok efsanelerde iz bırakmıştır. En meşhuru, İzlânda efsanesi Snorra Edda'da, ilk erkek ve kadının yaratılışı hikâyesidir. Dünyanın, devlerin ve insanların yaratılışı hakkında eski Germenlerin efsaneleri de bazen benzer mahiyettedir. Meselâ kardeş tanrılar Odin, Vili ve Ve deniz kenarında iki ağaç buluyor ve bundan erkek ve kadını yaratıyorlar. Odin onlara ruh ve hayat bahşediyor, Vili akıl ve hareketi, Ve ise yüzü, sözü, kulağı ve gözü. Kardeş tanrılar onlara elbise de vermişler. Erkeğe Ask, kadına ise Embla adını takmışlardır ki bu sözlerin kökleri karaağaç ve dişbudak ağaçlarının Germence adlarının aynıdır. Kuzeyde yaygın olan bu efsane muhtemelen çok daha eski bir Hint- Avrupa efsanesinden uydurulmuştur. Buna benzer masallar Afrika, Polinezya ve diğer yerlerde de söylenir. Fakat âlimler de, Tanrılar da insanın ağaçtan ne şekilde yapıldığını açıklamadılar.

Bu arada küçük bir bitki olan adamotu tâ eski Mısır ve Babil devirlerinden beri insanoğlunun aklını kurcalamıştır. Uyandırdığı ilgi kökünün insan vücudunu andırmasındandır

Bu köke şehveti kamçılıyıcı, bazen de uyutucu bir hassa atfedilirdi.

Rivayete göre, adamotunun sahibi zengin, sıhhatli ve uzun ömürlü olur, yarıdan, zehirlemeden ve diğer âfetlerden korunmuş. Adamotu en büyük iksir, kimya taşının tâ kendisiymiş. Fakat tedariki güçtü. Bilhassa eski İngilizler ve Germenler arasında yayılmış olan eski efsanelere göre adamotu, kendisini kopar-

maya çalışana karşı feryadı basıp onu öldür-
ye çalışmış. Bunun için kökü koparmak
maksadıyla bitkiye köpekler bağlanırdı. Kö-
peğin canını düşünen yoktu. Adamotu pahalı
bir meta olduğundan ona kıymet verilmiş ol-
masına hayret edilmemelidir. Son zamanlara
kadar Avrupa ve Doğu'da tilsim diye satılırdı.

ŞEYTANIN TEZAHÜRÜ

Ortaçağ'da bâtıl itikatlara sahip olanlar
bu kökün darağaçları altında yetiştiğinden ve
esasen asılmış adamın menisinden vücuda gel-
diğinden emindiler. Adamotunun insan men-
şeli bir şeytanın tezahürü olduğuna inandıkları
için bir çok eski gravürlerde bu bitkiyi yüzü
buruşmuş, saçı uzamış bir erkek, bazen de bir
kadın şeklinde temsil etmişlerdir. Bu bâtıl iti-
kat birçok yazarın muhayyilesini kamçılamiş-
tir. En meşhurları 1810'da yayınlanan "*Dara-
ğacı İnsancığı*" kitabının müellifi Friedrich de
la Motte Fouque ile 1913'de yayınlanan "*A-
damotu. Canlı Bir Yaratığın Hikâyesi*" kitabı-
nın yazarı Hans Heinz Ewers'dir. Ayrıca sıra-
sıyla 1927, 1930 ve 1952'de çevrilen üç filmin
de konusunu teşkil etmiştir.

Sihirbaz ve bâtıl itikat sahiplerinin bunca
önem verdikleri adamotu ile ilgili olan bir de
"yaratık" (İslâm kültüründe "nesnas" veya
"merdümek" diye tanınır) efsanesi vardır. Bu
efsane Ortaçağın sonlarında yaşamış olan sim-
yagerleri çok uğraştırmıştır. Paracelsus "*Tabi-
at Eşyasının Yaratılışına Dair*" adlı risalesinin
ikinci cildinde söylediğine göre "Yaratık" at
pisliğinin sıcak ortamında çürüyen bir hıyarın
içine düşmüş insan menisinin mahsulüdür. Bu
madde cam altında 40 gün kalırsa kımıldama-
ya başlar ve şeffaf olduğu halde bir cenin şek-
lini almış. Bu mahlûka sonradan 40 hafta
müddetle hergün "*arcana sanguinis bumani*"
denilen bir madde yedirilirse insan çocuğu o-
lurmuş. Gerçi bu, ana rahminden doğan bir
çocuktan küçük olurmuş fakat iyi terbiye alır-
sa zekâsında bir kusuru olmazmış. Ne var ki

*Diğer adı Paracelsus olan Philippus Aureolus
Theophrastus Bombastus von Hohenheim
(1493-1541).*

Paracelsus bu "*arcana sanguinis bumani*" de-
nilen maddenin ne olduğunu söylemiyor. Tan-
rının yarattığı bir mucizeymiş ve kıyamete
dek gizli kalacakmış.

"Yaratık"la ilgili bilginiz daha ziyade Pa-
racelsus'un yazılarına dayandığı halde ondan
önce de simyagerlerin bir imbiç içinde hayat
yaratmaya çalıştıklarına dair kayıtlar vardır.
Meselâ 15'inci yüzyıldan kalma ve "*Güneşin
Parıltısı*" adını taşıyan bir elyazmasında *Mag-
num Mysterium* (yani Büyük Sır) bir şişenin
içinde bir tavus kuşu, bir ejderha veya efsane-
vî bir hayvan olarak temsil edilmiştir.

MAHARETİN ŞAHİKASI

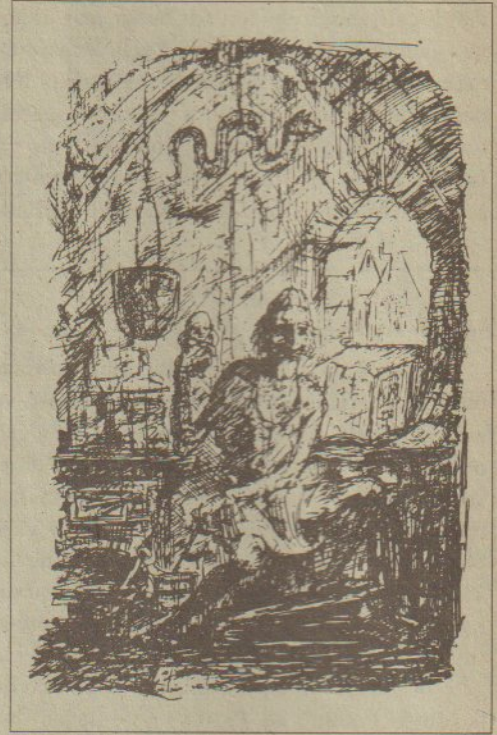
İmbikte büyütülen "Yaratıkların" ya cüce
ya da dev oldukları ve 20-25 yaşına kadar ya-
şayabildikleri ileri sürülürdü. İnsan maharetin-
in mahsulü oldukları için maharetin şahika-
sına varabiliyorlarmış. Praetorius'a bakılırsa
bunlar insandan daha akıllı ve öğrenme küfle-

Lütfen sayfayı çeviriniz.

tine katlanmadan bütün sanatlara vakıftılar. "Yaratıklar" müteakip yüzyılların edebiyatında da boy göstermişlerdir. Günümüzde bile birçok yazar ve sanatkâra ilham vermiştir. Misal olarak Aldous Huxley'in "*Kahraman Yeni Dünya*", Lawrence G.Durrell'in *Clea* ve Erbst Penzoldt'un "*Cam Leylek*" adlı kitaplarını ve Alfred Kubin'in resimlerini gösterebiliriz. Goethe, Faust'un II. kısmında Faust'un Tesalya'da Helen'i bulmak için yaptığı seyahatte kılavuzluk görevini bir "Yaratığa" yükletiyor. "Yaratık" fizikî ve aklî kemâle ermiş olduğu için aynı vasıfları arıyan Faust'a yardımcı olmak istiyor. Çünkü Goethe gibi o da bu meziyetlerin ideal dünyanın klâsik-romantik manzarasına yol açtığını biliyordu. "Yaratık" bu hizmeti ifa ettikten sonra Galatea'nın göğese yükselen arabasına çarptırılarak bir ışık demeti şeklinde denize düşüyor. Fakat "yaratığın" yaratıcısı olarak gösterilen Wagner hikâyede ikinci plânda kalıyor. Çünkü yaratmadaki mahareti Faust'un Yunanvari heyecanı yanında sönük kalıyor. Wagner yeryüzüne bağlı kaldığı için göğese çıkmayı düşünmüyordu. Faust'un Wagner'e tercihi Goethe'nin ve yaşadığı çağın fikirlerini aksettiriyordu.

Paracelsus'un "yaratığı" pislikten ve insan menisinden yaratılmışsa da diğer ihtimaller üzerinde de durulmamış değildi. Bazı araştırmacılar ölülerin cesetlerinden yeni bir insan yaratmaya çalışırken diğerleri Kitab-ı Mukaddeste insanın yaratılış hakkındaki sözlerden ilham alarak kilden insan yapmak istediler.

"Yaratığı" ölü insanlardan yaratma çabası hayvan ve bitkileri hemeinslerinin parçalarından yaratma çabalarıyla ilgili idi. 1574 ile 1637 arasında yaşamış olan simyager Robert Fludd'ın talebeşi William Maxwell 1679'da yayınlanan *Medicina Magnetica* adlı kitabında, kuru gül yapraklarının yakılıp kül olduktan sonra üç ay müddetle ılık bir havada bir imbikte tutulursa, kendi öz tuzunun tesiriyle yine bir çiçek hâlini alacağını ileri sürmüştür. Liechtenstein Prensi Carl 1610'da buna benzer bir tecrübe deneyerek yakılmış bir istakozun kül-

Simyager "Yaratık" la bir arada. Alfred Kubin'in (1877 - 1959) bir taşbasması.

lerinden canlı bir istakoz yarattığını iddia etmiştir.

Bunu yapmak için de kül tuz, kükürt ve civa katmıştır ki, Paracelsus'a göre bunlar bütün hayatın temelinde yatan unsurlardır.

Maxwell daha da ileri gitmişti. Ona bakılırsa gül tuzu yerine insan kanı tuzu kullanıldığı takdirde imbikte insan vücudu teşekkül edermiş. Bu da Paracelsus'un hakiki "yaratığı" imiş.

GOLEM'İ YARATMAK

Anlattığı diğer bir deney de şu şekilde idi İnsan vücudunun kanını ve diğer mühim kısımlarını ihtiva eden kapalı bir cam kabın üstünde bir tavuk kuluçkaya yattığı zaman kapta yağlı bir sıvı teşekkül edermiş. Bu da zamanla insan vücudu hâline gelirmiş. Maxwell'e göre bu sıvı-

*Gustav Meiring'in "Golem" isimli romanından
çevrilen filmin kahramanı*

nin diğer olağanüstü vasıfları da vardı. Meselâ bundan bir damla aldınız mı aklî müvazeneniz bir anda değişiveriyormuş. Kitab-ı Mukaddes'e dayanan diğer bir inanca göre, bir kil parçasından insanı yaratmak için Tanrının, Hazreti Adem'i yarattığı zaman söylediği sözü bilmek lâzımmış. Bu söz de Tanrı adının İbrancesi olan "Yahve" idi. Bu şekilde yaratılan insana da Golem denirdi. Golem'i ilk yaratan âlim sihirbaz Prag'da çok meşhur olan Hahambaşı Löw'dü. Sırası gelmişken söyleyelim bu haham 1601'de ölen Danimarkalı münecim Tycho Brahenin çağdaşı idi. Golem'i yaratmaktaki

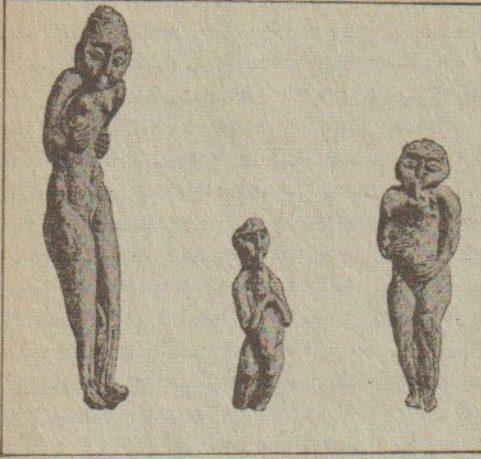
maksadı bir hizmetçi ve Yahudi mahallesi için bekçi elde etmektir. Bu yaratık çirkin bir insana benzediği hâlde kuvvetli ve çevikti. Ruh olmadığı için nâtıkası da yoktu.

Baron Carl Torresani'nin "Hizmetçi" adlı kitabında söylediğine göre, bir hekim, Golem'in ağzından çıkan anlaşılmasız gürültülerin menşeiini araştırmak için ağzına ışık tutmuştur. Fakat ne görsün boğazın yerine "kilden bir kaşıkla oyulmuşa benzeyen ve nefes borusu olmıyan iğrenç yuvarlak bir boşluk" vardı. Golem korku telkin ettiği halde kaidelere riayet edildiği sürece kimseye zararı dokunmamış. Zaten Golem, sahibi Haham Löw, ağzına üzerinde "Yahve" kelimesi yazılı olan ve Şem denilen bir tirşe parçasını koyduğu zaman yaşıyordu. Her haftanın sonunda Hahambaşı mukaddes gününün sükûnetini bozmamak için Şem'i Golem'in ağzından çıkardığı zaman Golem cansız yere yıkılırdı. Yalnız bir defa Hahambaşı Şem'i çıkarmayı unuttuğu için Golem vahşileşmişti. Fakat bu ihmal süratle telâfi edilerek Yahudi mahallesi kurtarılmıştı. (Güçlü ve dayanılmaz bir büyü'nün, karşı-büyü unutulup tatbik edilmedikçe, yıkıcı olabileceği fikri Goethenin yazılarında da vardır. Goethe'nin yarattığı Sihirbazın Çırağı, Golem gibi bir tehlike kaynağıdır.) Efsaneye göre Golem'in cesedi Prag'da Eski Yenihavra'nın tavan arasında saklıymış. Kilden yapılmış bu şekil o kadar iğrençmiş ki bunu gören herkesin yüzü sararıyor ve dehşetten dili tutuluyormuş.

'ÖLÜMSÜZLÜK İKSİRİ'

"Yaratığım" yaratılması hikâyelerinden biri de 1135 ile 1204 arasında yaşamış olan ve talebesi Menase'yi parça parça kestiği rivayet olunan Musa ibni Meymun ile ilgilidir. Esasen Menase de parçalanmaya razı olmuştu. Çünkü İbni Meymun onu yeniden hayata kavuşturacağını vadedmişti. Filhakika Musa ibni Meymun, talebesinin cesedine hayat ağacının kokusunu, ölümsüzlük iksirini ve kuvvet çiçeğinin özünü serpiktikten sonra üsüne cam bir

Lütfen sayfayı çeviriniz.

İnsan şekli verilmiş "Adem otu" bitkileri

kap koydu. Dört gün sonra dokuların eriyip yeni şekil almaya başladığını gördü. Beş ay sonra vücut yeniden şekil almaya başladı. Altıncı ayın sonunda sinir ve damarlar belirdi. Yedinci ay hareket başladı. Bu noktada Musa İbni Meymun, halkın hayata yeniden kavuşan cesedi görür görmez başına gelecek felâketi anladı. Çünkü insanlar bu yaratığı gördükleri zaman Tanrıyı unutup yeni yaratığa ibadet edeceklerdi. Sekizinci ay gelip çattığında Menase, yaratıcısı Musa ibni Meymun'a tebessüm etti.

İbni Meymun derin ümitsizliğe düşerek talebesini diriltme vaadi ile beşeriyeti sonsuz

bir felâketten kurtarma vazifesi arasında bir seçim yapma mecburiyetini duydu. Bu meseleyi âlimler heyetine sundu. Âlimler ise Tanrının şerefini korumak için İbni Meymun'un, yeminini ihlâl etmeye ve bu olağanüstü şartlarda meydana getirdiği yaratığın hayatını almaya mecbur olduğuna karar verdiler. İbni Meymun bu karara uymakta gecikmedi. "Yaratıkların" yaratılışı hakkında bu eski hikâyelerin hiçbiri en önemli soruya cevap vermiyor. Çünkü hiçbir simyager imbiğin içinde asıl neler gördüğünü açıklamamıştır. Yine de bunların övünmek için ya da kasden yalan söylediklerine inanmıyorum. İnançları o kadar köklüydü ki görmek istediklerini görür gibi oluyorlardı. Deneyleri birkaç hafta, hatta birkaç ay sürdükten sonra çürüyen madde içinde kurt ve diğer küçük hayvanları gördükleri zaman ileride bir insan şeklini alacak yeni hayatın doğuşuna şahit olduklarını sanıyorlardı. Beklenen netice hasıl olmayınca bunu beklenmedik bir kazaya atfedebiliyorlardı. Neticeden şüpheleri olmadığı için ümitlerini gerçek diye sunmakta beis görmüyorlardı. Gerçi deneylerinin başarısızlığını görüyorlardı. Fakat bunun kaçınılmaz olduğuna akıl erdirememişlerdi. Mümkün olanın sınırını kimse bilmiyordu. Bu sınırın nereden geçtiğine dair fikirler değişmektedir. Simyager bugünkü başarılarımızdan birçoğunu imkânsız sayıyordu. Bugün hâlâ imkânsız olan birçok şeyi ise mümkün adde diyordu.

DUYURU

SALI KONFERANSLARI:

Derneğimizin geleneksel *Salı Konferansları* 36 yıldan beri süregelmektedir. Dernek binamızda, saat 19.30 - 20.30 arasında; İnsan, Ruh, Yaşam, Ölüm, Ölüm Ötesi, Ruhsal İdare Mekanizması, Mutlak gibi konuların işlendiği konferanslarımıza giriş ücretsiz ve serbesttir. Geç kalınmaması rica olunur.

Adres: Hasnun Galip Sokak Pembe Çıkma No:4 D:8 Beyoğlu/İST.

Ruh ve Madde

Metapsişik Tetkikler ve İlimi Araştırmalar Derneği Yayın Organıdır.

Dernek adına Sahip ve Sorumlu Müdürü:

Ergün ARIKDAL

Teknik Sekreterler

Ahmet HIZVEREN/Haluk ÖZDEN/Selman GERÇEKSEVER

İdarehane ve Dernek binası: Beyoğlu, Hasnun Çalip Sokak. Pembe Çıkmazı, No: 4, Daire: 8
Telf: 143 18 14

Haberleşme, abone ve havale adresi. RUH ve MADDE P.K. 9 Beyoğlu -İstanbul

Abone ücreti: Yıllık 6.000 TL Yurtdışı: 12.000 TL

Posta Çeki No: 168305

Cilt: 28 Sayı: 327 Nisan 1987

TEKRARDOĞUŞ

J. H. Brennan

GEÇMİŞ YAŞAMLARA BEŞ ANAHTAR.

GEÇMİŞ YAŞAMLARINI HATIRLAMAK İÇİN
GÜVENİLİR VE ETKİN TEKNİKLER.

ÇIKTI!

RUH ve MADDE YAYINLARI Fiyatı: 900 TL.

Atın Önsezisi

Henrich Henrichsen

Büyükbabam Morton Olsen, Norveçin Gjaerestad bölgesinde, içinde çeşitli hayvanların da bulunduğu, geniş bir alanı kaplayan bir çiftlik satın almıştı.

Hayvanları severdi, fakat içdiş edilmiş kahverengi, yumuşak başlı bir at onun gözdesiydi. Ani gürültülerin diğer atları ürküt-

mesine rağmen o sakin duruyor, herhangi bir tepki göstermiyordu.

Büyükbabam, bu son derece hassas ata sahip çıktı. Konsantre olarak, onu nasıl çağırdığını bana sık sık gösterirdi.

1912'de ben henüz 10 yaşındayken büyükbabam, biraz uzak bir çiftlikte yaşamakta olan Ole Torkinsen adındaki yaşlı, eski bir arkadaşımı ziyaret etmeye

karar verdi ve gözdesini de yanına alarak yola koyuldular. Ana yoldan çıkıp her iki tarafı da yüksek sarp dağlarla çevrili dar bir geçide geldiklerinde, at aniden hırçınlaşarak durdu, daha ileri gitmek istemiyordu. Onun bu davranışı büyükbabamı fazlasıyla şaşırttı, çünkü daha önce bu geçitte hiç böyle davranmamış, tepki göstermemişti. Hayvan titriyor ve büyük bir dehşet içerisinde görünüyordu. Yola devam etmesi için ısrar edebilirdi, fakat atın çevresinde dönüp eve doğru yöneldiler. Kısa bir mesafe uzaklaştıklarında toprakla karışık iri kaya parçaları dağın eteklerine gürültüyle yuvarlandı. Eğer at yola devam etseydi, tonlarca kaya ve toprağın altına gömüleceklerdi.

At heyelanın geldiğini nasıl anladı? Keskin işitme duyusuyla toprağın gevşeme sesini mi duymuştu, yoksa bu, bir hayvanın altıncı hissi miydi?

(FATE'den
M' ÖNCÜ çevirdi.)

Bugün Sevdiğini Söyle

Patricia Parhad

Garip bir çift olan Edward - İsabella Johnson beni evlât edindiklerinde henüz iki aylıkımışım. Bana karşı olan davranışları son derece sevgi ve şevkat doluydu. Bu nedenle, Lanchester, Minn.'daki çocukluk yıllarımı asla unutmuyacağım.

Evlü ve iki çocuklu bir doktorun yanında çalışmak üzere Chicago'ya gittiğimde artık yetişkin bir kişiydim. Ekim, 1958'de yeni bir apartmana taşınyorduk, işlerimin yoğunluğundan babamın 4 Ekim'deki doğum gününü kutlayamadım.

6 Ekim günü telefon ettiğimde bana: "Yaşlı babanı unutmuş olduğunı düşündüm" diye sitem etti. Bu sitem bende, onun takdir ve teselli edilmeye ihtiyacı olduğu intibamı uyardı. Onun sitemine: "Oh, baba biliyorsun, seni asla unutmuyacağım ve sana olan sevgim asla tükenmeye-

cek." diye karşılık verdim. Bir müddet konuştuktan sonra sözü büyük çocuklarının işlerine ve yeni apartmanımıza getirdim, fakat o, bu telefon görüşmesi sana çok pahalıya gelecek diyerek konuşmayı kısa kesmek istedi ve allahısmarladık demeye başladı. Konuşmaya devam etmemiz için beni neyin zorladığını asla bilemeyeceğim. Üzerime aydınlık bir his geldi ve içten gelen güçlü bir duygu; "Onu sevdiğini söyle" dedi. Birdenbire onun şevkatini, iyi karakterini, insanlarla dürüst alışverişini ve tüm yaşamıyla kendisini ne kadar çok takdir ettiğimi söyledim. Henüz daha genç olduğum dönemlerde cahilliğim nedeniyle onu çok üzdüğüm için beni bağışlamasını dedim.

Geçmişe dönüp, koşan pars zambaklarını, su fıskırtan traktörleri ve beni yaban ördeği avına götürdüğü zaman ne kadar çok eğlendiğimi, sağınak hâlindeki yağmur altında birlikte av kuşu çevirdiği-

miz günlerden söz ettim.

Babam, tüm bunları başından sonuna kadar sessizce dinledi. Daha sonra; "bunları dinlemek ne kadar güzel Pat!" dedi. Küçükken birlikte yaptığımız şeyler hakkında konuştuk ve bu arada tekrar, "Seni seviyorum babacığım." dedim. "Pekâlâ, beni gerçekten çok mutlu ettin ve sevindirdin." dedi gülerek. Bir süre sonra telefon sohbetimiz sona erdi.

İki gün sonra babam kalp yetmezliğinden öldü. Dehşetli bir keder içindeydim, ancak telefondaki o sohbetimiz ile teselli bulabildim.

Son olarak konuştuğumuz gibi konuşmayı sık sık başaramamıştık, oysa o sözler gibi söylenecek daha pek çok şeyler vardı.

Cenaze töreninden sonra bazı kimseler bana: "Babana öldüğü ana kadar onu mutlu edebilecek ne söyledin?" diye sorular sordular.

(FATE'den
M. ÖNCÜ çevirdi.)

İnsan Kendi Yaşamının Deneycisidir

Sözümüze, Sâdık Dostlarımızın, 20 Mayıs 1965 günü söylediği bir sözle, bir uyarı ile başlayalım:

"İnsan, muhakkak ki, yaşayışı itibariyle (denevci dir.) mücerrip tir. Onun tecrübesi, kendisidir. Öyle ki, o, menfi olanla müspet olanın ortasında bulunmak kaderiyle yaşamaktadır..... Yapaçağınız hakiki tecrübe, şuur tecrübesidir....."

Çektiğimiz ve çekeceğimiz her ıstırap ne kadar çok ve ne kadar önemli olursa olsun; yürüdüğümüz ve yürüyeceğimiz yollar ne kadar uzun ve de ne kadar önemli olursa olsun; hiç bir zaman ve hiç bir şekilde diyemeyiz ki, tekâmülümüz için bir birikimdir; tekâmülümüz için yürünmüş bir yoldur...

İnsanı tekâmül ettiren, çektiği ıstıraplar, yürüdüğü uzun yollar değildir. İstırapları çekerken geçireceği hâletler; uzun yolları yürürken yaşayacağı ruhsal aydınlıklardır, aydınlanmalardır...

Bunun içindir ki, Sâdık Dostlarımız, insana *(denevci)* "mücerrip" diyor. Kendi yaşayışının deneycisi diyor.

Bir deneyciyi düşünelim: Ne yapar deneyci? Önce, denemek istediği şeyi nasıl deneyeceğini kararlaştırır. Bu kararında sabit-

leşince deneyine geçer. Deneyini dikkatle izler ve sonucunu da yine dikkatle gözleyerek, istediği şeyin olup olmadığına bakar.

Deneycinin istediği şey, ya olmuştur yahut olmamıştır.

Olmuşsa, aldığı sonucun mükemmelliği, bilgisinin teyidini sağlar...

Olmamışsa, başından sonuna kadar yaptıklarını bir daha gözden geçirir: Nerede ne gibi yanlışlar yaptığını, eksikğini, fazlasını saptamaya çalışır... Ki, müteakip deneyde, istediği şeyi elde edebilsin.

Bunu, bir fizikçinin, bir kimyacının, bir biyolojistin deneyi gibi tekniklere boğmadan; amiyane bir seviyede örnekleyelim:

Diyelim ki bir adam, bir süre yalnızlığı, bir ıssız yerde denemek istedi. Hayatietini sürdürebilmek için yanına, en az seviyeden bir şeyler aldı...

Hazır yiyecekleri bitmek üzere...

Yanına aldığı undan, önce ekme yapmayı deneyecek. Fakat, ekmeğin nasıl yapıldığını biliyor ama, hiç yapmamış; sadece nazariyatını biliyor işte...

İlk denemesini yapıyor... Ama ekme, umduğu, yani istediği gibi olmuyor: Hamur-

çamur karışımı bir şeyler oluyor!...

Yaptığı işlemleri gözden geçirip yeniden deniyor: Biraz daha iyi ama, yine istediği kıvamda değil... Derken, birkaç deneme daha yapıyor ve istediği ekmeği elde ediyor...

Ekmeğin nasıl yapıldığını öğrenip usta oldu artık (Asıl şimdi, ekmeğin nasıl yapıldığını biliyor! Önceleri sadece biliyordu...). Fakat bu kez de unu bitmek üzere... Buğday yetiştirilmesi lâzım...

Kendince yeterli gördüğü bir alanı hazırladı. Tohumluk buğdaylarını bu alana ekti diyelim... Ama gördü ki, bir ölçek buğdaya karşılık, ancak bir buçuk ölçek buğday alabildi! Eğer her buğday ekisinde bu sonucu alırsa, birkaç zaman sonra buğdayı bitip aç kalabilir...

Yine deneyini gözden geçirip nerede eksik, nerede yanlış yaptığını bularak ve bunu da birkaç kez daha deneyerek istediği seviyeye çıkardı diyelim. Bu arada buğdayın öğütülmesi de vardı: Beyaz ekmeğin elde etmek için kepeksiz; lezzetli esmer ekmeğin elde etmek için de kepekli un yapabilmesi gereklidir.

Büyük iki uygun taş buldu nihayet...

Bu iki uygun taş da, deneye deneye, istediği unu elde edebilecek hale getirdi ama, kepeksiz ve kepekli ekmeği için yeterli değil. Deneye deneye bunu da elde etti, diyelim...

Onca, uzun bir zaman uğraşa uğraşa, nihayet ekmeğini bizzat elde etmeyi başarmıştı işlevi, pek çok deneylere ve pek çok başarısızlıklara neden oldu!...

Yalnızlığı denemek isteyen bu adamın uzun süreler boyunca ıssız bir yerde yaşayabilmesi için, saymakla bitmeyecek daha pek çok deneyler yapmış olması ve bu deneyleri de başarmış bulunması gereklidir...

Tabii böyle bir deneye çıkan kişinin dağarcığında, deneye çıkmadan önce bilmesi ve de bulunması gereken bilgiler mevcut idi...

Bizi de yeryüzüne, her defasında, bize kabul ettirilmiş yahut tarafımızdan yapılabilecek onaylanmış böyle bir deney için sevk ediyorlar...

Yalnız yaşamayı denemek isteyen adam, bunca zahmete girip bir sürü meşakkat çekeceği yerde; her biten ve ihtiyacı olan şeyi temin için şehre iner... Ve ihtiyaçlarını böyle de karşılayabilirdi. Ama o zaman, salt yalnızlığı tatmamış ve de yalnızlığın insana neler öğrettiğini öğrenmemiş olurdu...

Yeryüzüne sevk edilen bizler de -aşağı yukarı- böyleyiz: Yeryüzüne tekrar sevk edilinceye kadar, sayısız yaşamlarımız boyunca elde etmiş olduğumuz bütün bilgilerimiz kartırlıp; yalnız, bu defaki yeryüzü deneyine yetecek kadarı serbest bırakılıyor...

Bu bir zorlanmadır. Yani, yeryüzüne rahat etmek için değil: kendimizi zorlamak için tekrar tekrar sevk ediliyoruz. Ama sevk edilmişimiz zorla değil: Rızamızla, onayımızla, talebimizle oluyor... Fakat önce, yeryüzüne bir daha inmeyi istemek; sonra da bu isteğimizin onaylanması gerek... Gerisi, bu onaydan sonra oluyor... Yani, yeryüzüne inebilmek de bir "HAK EDİŞE" bağlıdır...

Tıpkı yalnızlığı denemek isteyen adamın yaptığı gibi biz de sınırlı bir yaşamı sürdürmek zorundayız. Yalnız adam, istediği anda şehre inip bunu bozabilir ama, biz, istediğimiz anda bunu bozamayız. Çünkü yeryüzünün ve yeryüzünden dönüşün, kendilerine has kuralları, yasaları vardır. Yeryüzüne tekrar dönmeyi talep edip dünyaya bir daha dönemedikten sonra, bu kurallara . bu yasalara Lütfeñ sayfaýı çeviriniz.

uymak zorundayız. Hatta bu, bir yüksek görevli varlık dahi olsa, aynı kurallara, aynı yasalara uymak zorundadır. Yeryüzüne sevk edilen her insan, istisnasız bu kurallara, bu yasalara tâbidir. Aramızdaki fark, onun kurallara, yasalara belki biraz daha kolay uyuşudur.

İşte sınırlı bir yaşam için, sınırlı bilgileriyle, sınırlı yetenekleriyle yeryüzüne sevk edilen insan, ancak deneyerek bir çıkış yolu bulabilir. Dünyada yaşamak kolaydır (Tabii çıkış yolunu bulmanın yanında...). Ama, çıkış yolunu bulmuş olarak oraya dönebilmek, kolay değildir. Kolay olsaydı, böyle sayısını bilmediğimiz kadar, oradan buraya, buradan oraya gidip gelmezdik!..

Çıkış yolunu bulmuş olmak demek, HAKİKAT'le yüzyüze gelmek demektir.

Yeryüzünde, her an değişen gerçekler içinde yaşıyoruz. "Değişmez" diyebileceğimiz tek şey gösteremeyiz (Tabii doğum-ölüm değişmezliği dışında...)...

"Aklın yolu birdir" derler ama, bizce yanlıştır. Çünkü "BİR" olan, HAKİKATİN YOLUDUR. Bunu, HAKİKATİN YOLU BİRDİR, şeklinde değiştirmek; daha doğrusu düzeltmek gerek...

Hakikatle yüzyüze gelebilmek, hepimiz için, her an mümkündür...

Mücerrip insan, deneyci insan, deneylerini iyi gözleyebildiği sürece nasıl daha az deneyle başarılı sonuca varabiliyorsa; deneylerini, yani olaylarını iyi gözleyebilen her insan da -ummadığı bir anda- hakikatle yüzyüze gelebilir. Bütün mesele, kırkbirinci güvercin olup olmamak meselesidir (Hikâyeyi biliyorsunuzdur ama, kısaca tekrar edelim: Dergâhtan çıkmış bir grup derviş bir uçurumun kenarından geçmektedirler. Geriden de bir berduş -öyle saydıkları yahut sandıkları-

onları izlemektedir. O sırada uçurumun açıklarından kırk güvercin, kanat çırparak uçmaktadır... Tam onların hizalarına geldiklerinde güvercinler, dervişlerin önderi sayılan kişi seslenir: "Kim kırkbirinci güvercin olmak ister?..." Herkes birbirine bakarken, en arkalarından onları izleyen berduş, "Ya Allah!..." deyip uçurumdan aşağı atlar!.. Ve kırkbirinci güvercin olarak, gökyüzündeki güvercinlere katılıp gider... Bu misal, türlü şekillerde anlatılır...). Bütün mesele, HAKİKATİ görebilecek uyanıklığa sahip olabilme meselesidir. Diyeceksiniz ki, o berduş saydıkları kişi uyanık mıydı? Uyanıklığın bir ölçüsü, bir metodu olsaydı; her şeyden önce uyanıtılmaya çalışılan o dervişlerden, o müritlerden biri kırkbirinci güvercin olurdu. Ne yazık ki, bir dergâhtaki müritlerin sayısı çoktur ama, her zaman HAKİKATİ bulan yoktur yahut kırk kişiden biridir bulan ancak!...

Hakikati yakalayabilmenin tek yolu, deneyci olabilmektir. Her gün, her an yaşadığımız her olay, hepimiz için birer deneydir. Bu olaylarımızda ne kadar iyi deneyciyse, yani ne kadar deney ustası isek; deneylerimizde o kadar uyanık sayılırız. Deneyde ustalık, biliyorsunuz, deney sayısını azaltır. Yani, istediğimiz bir şeyi elde etmek için kırk deney yapmak zorunda kalmayız...

İnsanoğluna, ezelden beri öğütlenegelen tek değişmez kural, cehtkâr olmasıdır. Cehtkârın öbür anlamı, deneyci olmaktır. "Ay ışığına pala sallayan insan", cehtkâr değildir. Yani cehtinin, gayretinin bir hedefi olması gerek. Deney de böyle değil mi?...

Günlük bir olayı yaşarken de -tıpkı bir deney yapıyormuş gibi- iyi bir gözlemci olabilirsek; olabildiğimiz ve sürdürebildiğimiz

kadar uyanık sayılırız...

Bu hasleti kazanan kişinin, dokunmadan, kalb atışlarını, nabız atışlarını dahi izleyebileceğini; hatta bunlara hükmetmesinin dahi mümkün olduğunu söylüyorlar ki, telkinle neler yapılabildiğini biliyoruz... Neden olmasın?!. Kendimize hükmedebilmenin yolu, olaylarımızı, yani deneyleri -bizim ve başkalarının yaşadığı her türlü olayı- an be an izleyebilmektir (Buna rikkat diyelim, uyanıklık diyelim; adı mühim değil; önemli olan, başarabilmek!...).

Bu süreklilik, bu sürekli cehitkârlık yahut deneyci oluş-deney ustalığı, her an uyanık kalmamızı sağlayacaktır ki, HAKİKATİ kaçırmış olmayalım...

Çoğunluk otomatizmaya bağlı olarak yaşıyoruz. Otomatizmaya bağlı olarak yaşamak demek, otomatizmaya tâbi olduğumuz

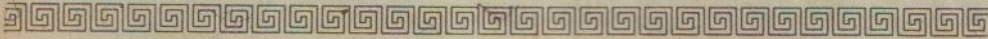
sürece uykudayız demektir. Bizi, birileri yönlendiriyor ama, amacı nedir, nereye götürüyor... Bunların farkına varabilmek zahmetimizin hiç olmaması demektir otomatizma...

Şimdi, Sâdik Dostlarımızın aynı tebliğine devam edelim:

"..... Öyleyse bir ferdin, hakiki şuur tecrübesi, objeden kendi şuuruna çarpan hâdisâtın (*olayların- deneylerin*), üstün bir ruh plânı ile elde edebileceği tesir manzumesine dahil olmasıyla kaimdir....."

"Kendi şuuru", dar şuuru, dünya şuuru değildir. Yüksek Benliğinin, Hakikat olan asıl Kendisinin Şuurudur.

İşe, Kendi Şuuru karışınca, üstün ruh plânının da, tesir manzumesinin de farkına varıp; birbiriyle olan iltisâkını da açıkça görür ki; Değişmeyen Hakikatle yüzyüze gelebilmenin yolu budur...

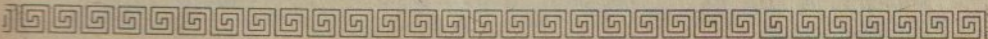
Ruhçuluğa Göre Kur'an Öğretisi

Ruhçuluğun insanlığa getirdiği geliştirici, uyandırıcı ve şuurlandırıcı bilgilerinin ışığında ortaya konulmuş olan RUHÇULUK REALİTESİNİN Kur'an Öğretisi'ne göre ne anlam ifade ettiğini ayetlere dayanarak açıklayan bu eser kendi türünde eşsizdir.

Kur'an Öğretisinin Ruhçuluk bilgileriyle açıklanması ona bağlı tekâmül sürecini hızlandırmaktadır. Herkese hediye edebileceğiniz bu kitabı yayımlamaktan büyük sevinç duyuyoruz.

Fiyatı: KDV dahil 1200 TL'dir.

Ruh ve Madde Yayınları

ÇAĞLAR BOYUNCA UÇANDAİRELER

LEMURYA'da UÇANDAİRELER

Selman GERÇEKSEVER

(Geçen Sayıdan Devam)

Lemuryalı rahipler esrarengiz işaretlerini yüzlerine ve bazı yerlere çizerlerken, yüzlerini güney kutbuna döndürme alışkanlığındaydılar. Böyle durumlarda sağ ellerini de güneş ışığının kaynağı olan doğuya doğru uzatırlardı. Yazıları da sağdan sola doğru yazıyorlardı. Beyaz ırk yazıyı Lemuryalılar'dan öğrendikten sonra güney yerine, kuzeye döndüler. Yazılarını da sağdan sola yazacakları yerde, soldan sağa yazdılar.

Bilimadamları muhtemelen Uzaylılardan ilham almış olacaklar ki, kozmik ve güneş enerjileriyle yakından ilgili olan 'radyonik', konusunu etüd etmişler, bu sayede evlerimize ve endüstrimize ısı ve ışık gelmiştir. Bunları da daha sonraları yarı iletken-

lerle laser lambaları izlemiştir. Yukarıdakilerden ayrı olarak, Lemuryalılar lambalarını asırlarca yakmış olan 'soğuk ışıkları'yla da ünlüdürler. Gemi ve hava araçları bir tür mükleer güç (belki de uzay gemilerinin kozmik enerjisi) ile hareket ettirildi ki, sonradan Eski Hindistan'a miras olarak kalmıştır. Eski uygarlıkların tapınak kayıtlarını etüd ettiğini söyleyen James Churchward 20.000 yıl önce Hinduların kullandığı oldukları hava araçlarının tanımlarını aktarmıştır.

Petrol kuyularımız tamamen kuruduktan sonra, kuşkusuz bilimadamlarımız Lemuryalılar'ın bildiği (ve değişik devirlerde haç, daire ve sivastika olarak simgelenmiş olan) kozmik güçleri değerlendirme

yolunu deneyeceklerdir. Kozmik güçlerin simgelerini günümüzde yaygın olarak eski Yukatan ve Hindistan'a ait taşların üzerinde görebiliyoruz. Ellerin altlarında bulunan bu güçlerle Lemuryalılar bizim kolay kolay düşüneyemeyeceğimiz radyonik keşiflerin tadını çıkarıyorlardı. Onlar da bunu muhtemelen Venüslüler'den öğrenmişlerdi. Venüslüler'den öğrendikleri arasında uzay uçuşunun tıbbî ve elektronik bilgisi de bulunuyordu.

'Hesaplanamayacak kadar uzaklıklardaki ateş küreden gelen araç Gobi Denizi'nde bulunan Beyaz Ada üzerinde durdu. Dünyanın kendi kralını ağırlayabileceği en münasip yerdi burası.'

Bu ilk uzay uçuşunu

tarîhi Lemurya'ya kadar iner. Söz konusu edilen kiral, dört büyük yardımcısı ve 100 kadar asistanıyla, şimdi Gobi Çölünün kumları altında olan bir şehri inmiş bulunan Venüslü bir Avatardır. (Pinotti Roberto. Visitori dallo Spazio). Benzer şekilde Güney Amerika esatirinde sözü edilen Orejona da en eski inkalar'a uygarlık getirmek amacıyla Titicaca Gölündeki Güney Adasına inmişti. Bunlara benzer, ateş arabalarıyla gelen tanrı ve tanrıçalardan sözedene ef-sanelere çok değişik kültürlerin insanların da rastlanabilmektedir.

Bilgi ve kudret beraberinde spiritüel azameti de getirmektedir. Lemuryalı bilim adamları okült sanatların içine de girmişlerdi fakat bu dalda ilerlemeleri ve aşırı dejenerasyon, üzerinde yaşadıkları kıtaya birlikte sulara gömülmelerine neden olmuştu. Asya kökenli tradisyonlarda kanatlı uzay gemilerinin Mars'tan ve Venüs'ten gelerek bazı seçilmişleri kurtardıkları anlatılır. Aynı kurtarmalar Atlantis'te de geçer. Bu sulara gömülüştene geri kalan, bu

gün Pasifik Okyanusu'ndaki adalardır ki, bunlar o zamanın yüksek dağ tepeleriydi. Lemurya'nın sulara gömülüştene kurtulanların bir kısmı Manu'nun liderliğinde Atlantis'e kadar ulaşabilmiştir. Öteki mülteciler ise Amerika, Hindistan ve Çin'e kadar devam etmişler ve gittikleri yerlerde sulara gömülmüş olan Anavatan Mu'nun 'Güneş Kültürü'nü yaymaya çalışmışlardır.

Kuzey ve Güney Amerika'da bulunan taş tabletlerde Mu'nun kozmik sembolleri hala görülür. Kalifornia'da Shasta Dağı'nda, bu kayıp ülkenin hayatta kalanları olduklarını iddia eden bir grup insan yaşamaktadır.

Göksel insanlar tarafından Lemurya'ya getirilmiş olan, Avrupa'ya ilk olarak Atlantis aracılığıyla gelmiştir. Ondan sonra aynı şeyler Hindistan, Mısır ve Babil'den gelmiştir. 'Kutsal kardeşler' olarak bilinen Naakaller'in gizli doktrinlerini, 70.000 yıl kadar önce Mu'dan Hindistan'a getirdiklerine inanılır. Bu inisiye insanlar Kuzey Mısır ve Sumer'de mezheplerini kurdular ki

Babil majisinin kökenleri buralara kadar dayanır. Batının din kitabı olan İncil'in en eski baskıları da bu kültürten etkilenmiştir.

Pasifik Okyanusu'nun tropik ada insanların da, insanı büyüleyici bilgiler bulunur. Malekula'nın Polinezyalıları, gök yüzünden gelen kanatlı kadınlardan söz ederler. Easter Adası'nın dev heykelleri gizlemelerini hâlâ sürdürmektedirler. Karolinler'de Nan Matoldaki harabelerde bulunan yazıtlarda belirtildiğine göre buranın en eski insanları uçan makinalarda bulunan varlıklar tarafından eğitilmişlerdir. Avustralya'daki Aborigines 'rüyasal' bir dönemlerinin bulunduğunu hatırlarlar. Taşlara çizdikleri resimler,, Sharada Tassili mağarasında keşfedilmiş bulunan resimlere çok benzemektedir. Yeni Zelandalı Maoris 'Majik Kuşlarla Uzaydaki Karalardan Gelen Tanrılar'dan söz eder. Bunlar o zamanın insanlarını terbiye etmek üzere gelmişlerdir.

Kaynak: GODS AND SPACEMEN THROUGHOUT HISTORY: W. Raymond DRAKE.

Bulaşıcı Deneyim: İntihar

* Ahmet ÇAVUŞOĞLU *

Günümüzün en gözde konusu, hastalık hâline gelen *intiharlar* olsa gerek. Özellikle basımımız bu konuyu öylesine detaylı ve fotoğraflı veriyor ki, konunun üzerine böyle gidilmesinden rahatsız dahi oluyoruz. Sabah sabah gazeteyi açan ailelerdeki konuşmalar kulağımıza geliyor gibi oluyor, "Bakalım bu gün kim, neden intihâr etmiş?" Bir toplumdaki intihar olaylarının yüksekliği, tamamen sosyo-ekonomik duruma bağlıdır. Sosyal yaşam düzeyleri yüksek olan İsveç, Amerika gibi ülkelerde görülmemiş düzeyde intihar vakaları bulunmaktadır. Problemlerini minimize etmiş toplumlarda, bu zavalıca olay bize göstermektedir ki, insanlar yaşama gayelerini ve yaşam inançlarını kaybettikleri zaman intihara yönelmektedirler. İntihar etmeye karar veren bir kişi bu vücut benimdir, yaşam benimdir, ne yaparsam kendime yaparım, kimse bana karışamaz diyebilir mi? İsterse desin, ancak madalyonun öbür yüzü hiç de iç açıcı bir manzara ifade etmiyor gerçekte insanlara.

Zayıf, iradesiz ve gerçekten acınacak türde insanların niyetlendiği bu olay, bakınız, nasıl da kişiyi amaca ulaştırmadığı gibi, üstelik daha da kötü bir hâle sokuyor.

Ruhçuluğa göre, ruh ve bedenden oluşan insan varlığı, kendine emanet edilen bu bedeni işi bitene, vazifesini yapana kadar ruhuna hizmet etmesi, onu bir araç gibi kullanabilmesi için korumak, kullanmak zorundadır. Bütün durumlar, bütün hayatımız ve tüm yaşanan olaylar *İlâhî İrade Yasaları'nın* çerçevesinde olmaktadır. Hiç bir şey sebepsiz, yok yere olmaz. Temel prensiplerden biri olan İliyet Prensibi (Sebeb-Sonuç Prensibi)

bizler için hiç şaşmadan işleyen, ihtiyacı olanları birbirleriyle karşılaştıran ve ruh varlığının gelişmesi için en âdil, en yüce olan bir prensiptir.

Yaşantımız boyunca karışımıza çıkan olayları, özellikle Tanrı'ya, neden bunlar benim başıma geliyorcasına yakarmadan, lânetlemeden, büyük bir anlayış ve sabırla karşılamamız gerekir. Daha önceki hayatlarımızdaki hatalarımızın telâfisi ve dolayısıyla gelişmemiz için gerekli tüm ıstırap ve zorluklar bizim iyiliğimiz ve gelişmemiz, seviyemizin yükselmesi içindir. Bir ailede babanın çocuklarını ağlasa da, sızlasa da, gerekli gördüğü için doktora götürmesi, tıbbî müdahale yaptırması, o an çocuk için çok zalim bir babanın hışımına uğramış görüntüsünü verebilir, ancak, baba için bu olay çok doğal ve olması gereken, uygulanması icap eden bir davranıştır. Yukarısı için de organize edilen olaylara bakış açısı budur. Yoksa Yukarısı'nın, İdarecilerimiz'in nezdinde bizler biriz ve onlara göre, bizim anladığımız gibi iyi ve kötü yoktur.

Diyelim ki, intihar olayını gerçekleştirdik ve öte âleme (spatyoma) geçtik. Rahata, huzura kavuşup, intihar etmemize neden olan olaylardan kurtulduk mu sanılıyor? Her hâlde öyle düşünülüyor ki, intiharı çare olarak alıyor insanoğlu. Halbuki intihar etmekle biz insanlar, bize verilen bu bedeni lâikiyle koruyamamaktan öte, İlâhî İrade Yasaları'na karşı geliyor ve dinsel inanca göre büyük günah işliyor, bize göre ise telâfisi zor, ıstıraplı ve meşakkatli bir yola giriyoruz.

Değişik celselerde, medyom kanalıyla kurulan iribatlarda, karşılaşılanların bir kıs-

İntihar atlaması değil...! Sevincinden uçuyor...

mı intihar etmiş ve bu dünyadan göçmüş varlıklar olmaktadır. Bu tür kişiler genellikle vicdan azabı çekmekte ve büyük teşevvüş hâlinde olan varlıklardır. İntihar etmiş insanlar gerek öte âlemde ıstırap çekmekte ve gerekse de önündeki enkarnasyonlarda (doğum, doğuş) çok zor ve çetin günler yaşamaktadırlar.

Ölüm, öte âleme geçiş vakti-zamanı geldiğinde herkesin olduğu gibi bizim de kapımızı çalacaktır. Bu kararı değiştirmek, ölüm zamanını tespit eden İdareci Varlıklar'ın işine karışmak, yaşam süremizi azaltmak

haddimiz olmadığı gibi, çok da zor şartları akabinde, gerek dünyada, gerekse ahiret âleminde insana yaşatmaktadır.

O hâlde, yaşamın zorluklarını yaşaması gerekli birer olay olarak görüp, tüm cehdimizle kendimize daha olumlu ve mutlu günler yaşatabilmek için tüm içtenliğimizle kendimizi tanımaya, kendimize güvenmeye, azimli olmaya çalışmalıyız. Sadece korkakların, zayıfların ve iradesizlerin başvurduğu zavallı bir yol olan intiharı düşüncemizden bile geçirmemeliyiz. İnsan olana böylesi yakışıır.

"Soylu ve başkalarını gözeten düşünce bir ışık pırıltısı gibi yükselir. Daha onu yayınlayandan ayrılmadan temas edeceği ve yöneltildiği âleme ulaşır. Böylece kurulmuş olan bir kanal, düşünceyi yayınlayanın ruhunu mutlulukla doldurur ve yüksek âlemlerle dünyayı birleştirir. Bu düşünce bir mürşide veya bu iki plân arasında köprü kurmuş olan rehber, bir hamlede ilham alma izni verir."

ALBERT PAUCHARD

Dünyadışı - Paralel Evren

DR. DAVID SAUNDERS İLE BİR SÖYLEŞİ

Dr. David Saunders Colorado Üniversitesi'nde psikologdur. Bu üniversite Amerika hükümeti tarafından UFO'lar konusunda bir rapor hazırlanması için görevlendirilen ve Dr. Condon tarafından "UFO'ların bulunmadığına dair" raporun hazırlandığı yerdir. Condon Komitesi üyelerinden biri olmasına rağmen sonradan bu raporu ve Dr. Condon'u en sert dille eleştiren bilimadamlarından biridir Dr. Saunders.

● SORU: Meslektaşınız Condon ile bu konuda anlaşamamış olmanızın nedenini açıklar mısınız?

D.S.: Bu çalışmada, aradan belirli bir süre geçtikten sonra, toplanan dökümlerin bilimsel olarak değerlendirilmesi yolundan açıkça sapılmış ve doğal olarak bilimsel anlayışla bağdaşmayan bir sonuç çıkmıştır ortaya.

● SORU: Dr. Condon'un kaleminden çıkan böyle bir raporun bilimsel olmadığını nasıl söyleyebiliyorsunuz?

D.S.: Dr. Condon esasen politek tabiatlı bir insan. Belki ona, 'bilimsel politikacı' demek daha doğru olacaktır. Çünkü kendisinin gerçekten de bilimsel yetenekleri inkâr edilemez. Fakat bu UFO çalışmasında, benim kanımca, bir politikacı rolü oynamıştır. Politik bir misyon sürdürmüştür. İncelemeler sırasındaki reaksiyonları bunu açıkça ortaya koymuştur.

● SORU: O zamandan beri konuya karşı sizin tavrınız nasıl olmuştur?

D.S.: Condon Projesi'nde bulunduğum günlerden itibaren istatistik bilgileri toplamaya başlamıştım. Amacım bunları kompüterde değerlendirmekti. O gün bu gün her türden 60.000 adet UFO gözlem raporu toplandı elimde. Bunlardan bir takım sonuçlar çıkarılmaya başlamış bulunuyorum.

● SORU: Değişik gözlem kategorilerine göre

mi sınıflandırıyor sunuz bunları?

D.S.: Evet. Bunların bir kısmı, tahmin edeceğimiz gibi, kolayca açıklanabilecek türden şeyler. Bir kısmının açıklaması, değerlendirilmesi ve dolayısıyla sınıflaması oldukça zor. Benim kendi sınıflandırmamda bunları 9 ana bölüme ayırdım. 1'den 9'a kadar tipler... Dokuzuncu türdekiler elle tutulur türde delil, iz vs. gibi hususları içeriyor. Bu fiziksel deliller UFO'nun gözlem yerinden ayrılışından sonra da bir süre ortada kalmıştır. Belki de elimdeki gözlemlerin % 80-90'ı alışılmış olan türlerden oluşmaktadır. Fakat asıl ilginçler % 10'luk kısmı oluşturmaktadır. Bu % 10 sayı olarak 1000 kadar vardır. Bu türden olanlar 'Project Blue Book'da 'açıklanamaz' olarak damgalanmıştı. Bu % 10'un bir kısmı çok güvenilir resmî ve deneyimli personele aittir. Bir kısmında gözlemciyle UFO'dan çıkan varlıklar arasında bir görüşme olmuş, ya da bir şey alınıp - verilmiştir.

● SORU: Condon Komitesi'nin öteki üyeleri ne yaptılar? Nötr mü kaldılar, sizin tarafınız mı, Condon'un tarafını mı tuttular?

D.S.: Doğrusunu isterseniz, hepimiz bir tarafa çekiyorduk. Aramızda doğru dürüst bir görüş birliği bulunmuyordu. Bir konuya aynı açıdan bakabilen bir tek çift bile bulunmuyordu. Fakat eğer sonunda bir oylama yapılmış, ya da herkesin görüşü alınmış olsaydı, herkes tek bir

noktada birleşebilirdi. O da, UFO probleminin daha bilimsel, daha derinden ve daha dürüst bir şekilde incelenmeye değer bir konu olduğu hususuydu.

●SORU: Colorado Üniversitesi'nde esas göreviniz Psikoloji öğretimi. Peki, Psikoloji ile tanımlanamayan uçan cisimler konusuna nasıl yaklaşabiliyorsunuz?

D.S.: Psikoloji bir çok konularla ilişkisi bulunan, ya da ilişki kurulabilen bir branştır. Örneğin algılamanın psikolojisi, Anıların tekrardan hatırlanması, ipnoz psikolojik yanları ki bununla araştırmalarda verimli sonuçlar alınabilir. Psikoloji yardımıyla, UFO raporlarıyla üne kavuşmak isteyenlerle istemeyenleri de ayırdedebilirsiniz. Bunların yanı sıra sadece gerçeğin bilinmesi için çalışanları da ortaya çıkarmanızda Psikoloji'den yararlanabilirsiniz. Kuşkusuz bu konuya bulaşmış zihinsel dengesi olmayanlar da bulunmaktadır. Fakat en azından benim dosyalarım da bu tür gözlemcilerin sayısı büyük yekün tutmamaktadır. Görüldüğü gibi Psikoloji bir çok bakımlardan, kullanılması bilindiği taktirde, iyi bir araçtır.

●SORU: UFO'ların kökeni konusunda, bu çalışmalarınızdan sonra, bir sonuca varmış olduğunuzu söyleyebilir misiniz?

D.S.: Sonuç olarak kabul edilebilecek bir yere gelmiş olduğumu söyleyemem. Görünüşe göre bir kaç olasılık var. Bilinenlerin en yaygını 'Dünya Dışı Hipotez', yani dünya dışı canlıların dünyamıza kadar gelmeleriyle ilgili görüş. Bu yaklaşımı görmemezlikten gelebileceğimizi sanmıyorum. Başka ilginç bir hipotez de aramıza gelip karışmış bulunanlarla ilgili. Bunların başka bir boyuttan geldikleri düşünülüyor. Bu boyutun ne olduğunu bilmiyoruz. Bunu nasıl isimlendireceğimizi de bilmiyorum. Fakat isterseniz buna 'PARALEL EVREN' diyelim. Belki de 'ruhsal boyut'un bu olasılıkta bir bağlantısı vardır...

●SORU: Görünüşe bakılırsa, bu yaklaşık daha yaygın olarak görünmektedir şimdilik.

D.S.: Evet. Bu görüş gerek bireysel olarak gerekse UFO araştırma gruplarınca daha çok incelenmiş durumda. Örneğin, bence dünya-

nın en iyi Uçandaireleri araştırma dergisi olan 'Flying Saucer Review' bu görüşün savunucusu durumundadır. Bence de reddedilmemesi gereken bir hipotez.

●SORU: UFO gözlemcileriyle çok görüşmeniz oldu mu?

D.S.: Bu insanların pek çoğuyla karşılıklı olarak görüşmüş değilim. Etkileri altında kalmak için özellikle karşılıklı görüşmelerden özellikle sakınmışımdır. Böyle olmam, bana konuya daha bir geniş açıdan bakma rahatlığı vermektedir. Pek çok araştırma ve incelemede yer almam konusunda davet almışım, ama hemen hemen pek çoğuna bu nedenle katılmadım.

●SORU: Kompüterinizde kaç gözlem bulunmaktadır?

D.S.: 60.000 gözlemi dosyalamış bulunuyorum. Bunların 40.000'den fazlası birbirinden ayrı olaylar. 4.000 kadarı yerde veya yere çok yakın yüksekliklerde izlenmiş gözlemlere ait raporlar. Kuşkusuz bunların içinde elektromanyetik etkiler, psikolojik etkiler, hafıza kaybolmaları gibi delillerle ilgili olanlar da bulunmaktadır. Bu arada sadece merak itili miyle kendi kendime yaptığım bir sınıflandırma denemesi oldu: Gözlemlerin haftanın günlerine dağılımı. Gördüm ki gözlemlerin sayısı haftanın tüm günlerine eşit sayıda dağılmamaktadır. Hafta sonlarında gözlem sayısında bir kabarma sözkonusu değildir. Yani bazılarının ifade ettikleri, daha doğrusu uydurdukları gibi, alkol tüketiminin en fazla olduğu hafta sonlarında UFO gözlemi artmamaktadır. Yani sarhoşlukla UFO gözleminin bir ilişkisi bulunmamaktadır.

●SORU: Doğrudan doğruya size gelen gözlem var mı? Yani elinizde hiç bir yerde yayınlanmamış gözlemler bulunuyor mu?

D.S.: Çok az. Zaten bu şekilde çalıştığım bu işe başlarken duyurmuş değilim. Bu tür çalışmaların başında Dr. Hynek geliyordu ve oldukça da başarılı bir durumda bulunmaktaydı. (The Crack in the Universe)

Selman Gerçeksever

Ölüm ve Ölüm Korkusu

• Erol KONYALIOĞLU •

ÖLÜM NEDİR?

Sözlük anlamıyla ölüm; bir insan, bir hayvan veya bir bitkide hayatın tam ve kesin olarak sona ermesidir.

Ölüm, canlı varlıklarda görülen hayati fonksiyonların bir daha tekrarlanmaması üzere son bulmasıdır. Canlı bir varlığın başlıca özelliği olan madde alışverişi ve metabolizma, ancak ölümle sona erer.

Büyümenin durması, aslında tabii ölümün uzak sebebi sayılabilir. Hiç bir hastalık belirtisi göstermeyen canlı varlıkta hayati fonksiyonlar zamanla gerilemeye başlar; genel fonksiyonların işleyişinde azalma, sürekli

yavaşlama, tam zamanında tepki gösterememe, fazla çabaya ayak uyduramama gibi ihtiyarlık belirtileri ortaya çıkar.

İnsandaki iki büyük hayati fonksiyon olan solunum ve kan dolaşımı sisteminin durması ölümün kesin belirtisidir.

Fizyolojik olarak tanımını yaptığımız ölüm olayının ruhçuluk açısından tanımı çok daha kapsamlıdır. Ölüm, ruh ve beden arasındaki ilişkinin belirli bir zaman ve mekân içerisindeki bağlantısının son bulmasıdır. Ölüm, ruha değil, bedene ait bir çözülmüdür.

Yeryüzünde tâbi olduğumuz doğa yasalarından biri olan ölümü her insanın yaşaması mukadderdir. Yağmurun yağmasından, güneşin doğmasından, çiçeklerin açmasından korkmayan insanın ölümden korkmasının sebebi malûmdur: *Bilgisizlik*.

Oysa ölüm bir zarurettir. Bu zarureti anlamak, insanın tekâmül ihtiyacını ve madde kâinatındaki varlığının zaruretiğini anlayıp kabul etmekle mümkün olur.

ÖLÜMÜN GÖRÜNÜŞTEKİ ANLAMI

İnsan yapısı itibarıyla kapalı bir devredir ve kendi içinde bir bütündür. Bu bütünlüğünü oluşturan unsurlar arasında bir uyum ve iş bölümü vardır. İnsan, bu haliyle dışardan kendisine gelen bütün tesirlere karşı harekete geçerek sahip olduğu fizyolojik ve psişik savunma mekanizmalarıyla kendi varlığını korumaya çalışır.

Bu çalışma son dakikaya kadar devam eder. Son dakika yaklaştıkça, bedenin bütün hayati fonksiyonlarında bir düzensizlik, bir ağırlık başgösterir. Maddî hayattaki bu durgunluk ve bozukluk hâlleri, bütün tedbirlerle ve arzulara rağmen giderek artar. Nihayet son dakikaların yaklaştığını haber veren hastalık çanı çalar.

Hasta ekseriya ölmek istemez. Korku içindedir. Ölüm fikri son dakikalarda insanı en korkunç kâbuslar içinde yaşatabilir. Bütün bu tesirler altında ölümden kaçmaya çalışan insan, çevresindekilere ölmeyeceğine dair

ümitsizce teminat bekler. O sırada kendisine söylenecek en belli bir yalan sözden bile teselli duymaya çalışır. Fakat bütün bunlar boşunadır. Çünkü genellikle o da iyice inanmıştır ki, şimdiye kadar hep kafasından kovmaya çalıştığı ölüm, artık gerçekleşmek üzeredir ve bunu hiçbir şey durduramayacaktır.

Ölümün eşliğinde bulunan insanda, ölümle hayat arasında şiddetli bir mücadele vardır. Can çekişenin ve etrafındakilerin ölüme mani olmak için gösterdikleri bütün gayretler boştur. Her zaman olduğu gibi yüksek tabiat kanunu hükümünü yapacak ve ruh, beden üzerindeki hükümlerini kesecektir.

Nihayet hastanın şuuru bulanmaya başlar. Bir uyuşukluk hâli, hatta tatlı bir istirahat hâli meydana gelir. Bütün ağrılar diner, ıstıraplar durur. Artık şiddetli mücadele kalmamıştır. Cesette görülen şey, sadece ruhun ondan kurtulmak için yapmakta olduğu sarsıntılardır. Böylece hasta hakikî hayatına girmektedir. Hastanın şuarsuzca hareket ve çırpınışlarını gören yakınları üzülmürler ve onun gerçekten acı çektiğini sanırlar. Oysa durum tamamen tersinedir. Şayet bu durumda hastaya sorabilselerdi, onun acı çekmediğini, üzülmelerinin boşuna olduğunu ve önünde açılmakta olan yeni âleme bir an önce geçmek için kendisini ezen maddî yükünden artık kurtulmak istediğini öğreneceklerdi.

Çeşitli tebligatlardan alınan bilgiler göstermektedir ki, hastada görülen şiddetli çırpınışlar, arasına işitilen hırıltılar, cesette görülen silkinmeler, ruhun serbestleşmek için gösterdiği gayretlerin dünyamızdaki son maddî tezahürleridir. Ruh hemen hemen bedenini bırakmış gibidir. Ve son bir çırpınış, son bir hırıltılı nefesle hayat sahnesinin perdesi kapanır. Astral beden spatyoma geçmiş, geride sadece âtil bir madde yığını kalmıştır.

RUHÇULUK AÇISINDAN ÖLÜM

Ölüm, ruh ile beden arasındaki ilişkinin kesin olarak kesilmesi demektir. Bu kesin ayrılış ile beden kendini oluşturan maddesel ortamda kalır ve ruh, spatyoma geçer.

Ölüm; yok oluş, hiç oluş değil; dünya mekân ve zaman şartlarından ayrılıp, çok daha ince ve başka bir mekân - zaman şartlarına girmektir.

Ölüm, şuurun kapalı, dar ve bağımlı olması hâlinden; açık, geniş ve serbest hâle geçmesi, kaba maddesel etkilerden kurtulması demektir.

Ölüm bir tekâmül sürecidir. Varlıklar ölmek ve doğmak suretiyle tekâmül ettirici uygulamalar yaparlar. Ruhun maddeye bağlanması doğum; bu bağın kopması ölüm demektir.

Ölümü soğuk, korkunç ve acı bir durum olarak gösteren, insanın bilgisizliği, maddeci felsefesi, şuur ve anlayışının dâr olmasıdır.

Ölüm anında ıstırap duyulmaz. Bedenin gösterdiği durum, ruhun ıstırap çektiğine kanıt değildir. Ölüm korkusu herkes için bir realitedir, fakat sebebi değişiktir. Genel sebep, bedenden ve ona bağlı hazlardan, isteklerden, hırslardan, kıymetlerden, dünya sevgisinden ayrılmaktır. Ölümsüz, sonsuz ebedî bir ruh anlayış ve bilgisine sahip olan bir insan için ölüm, normal bir doğal olay olmaktan öteye geçemez. Ölüm denen geçitten geçilir ve cesaretle spatyoma intikal edilir.

Her ölüm, yeni bir imtihan ve hesaplaşma devresi, yeni bir imkân kapısı, yeni bir atılım ve yükseklik kazanmak için yeni bir kuvvetlenmedir. Vicdanı ve şuuru aydınlık olan varlık için, ölüm, bir öğretimin bitişi, yeni bir öğretimin başlangıcıdır, rahmettir.

Ölüm zamanı, belli süreli olabildiği gibi ihtiyarî olarak da tespit edilebilir. Belli zamanda ölmek, genel tekâmül mekanizmasına bağlı olarak meydana gelen ölümdür. Bir de varlığın, kendi eylemi, öğrenimini bitirişi, tekâmül hızı, kısaca o bedenle yapacağı tatbikat programını gerçekleştirmekteki liyakatî ömürün süresini belirler. Şüphesiz bedenin ve beden hücre ruhlarının elverişli olması da önemli rol oynarlar.

Ölümde "zamansız" diye bir şey yoktur. Ölümün hakikî sebebi, bedenî yetersizlik değil, Lütfen sayfa'yı çeviriniz.

ruhsal bir yasanın gerçekleşmesidir. Ölüm, bir bakıma, bir tatil devresine girıştır.

Ölüm, bütün varlıklar için zorunlu bir durumdur. Ölmek ve doğmak, tekâmülün ayrılmaz bir olgusudur. Ölümsüz ruh için beden ölümü ya da terki, elbise değiştirmek gibidir.

ÖLÜM KORKUSU

Ölüm, apaçık ve çok doğal bir hadise olmakla beraber, insanlar ölümden korkarlar. Ne var ki, korkunun sebebi tekâmül seviyelerine göre farklılık gösterir.

Ölüm - ötesi âlemden en çok teşevvüşe uğrayan varlıklar, ölümden şiddetle korkan, ölüm - ötesi âlemi bilmeyen, bilmeye uğraşmamış olan insanlardır. Bilhassa, ölüm korkusu içerisinde kıvranıp duran kimselerin, ölüm hadisesinin meydana gelişine en fazla engel olan kimseler olduğunu söyleyebiliriz ve bu yüzden bunların bedenlerini terketmeleri hem kendileri için hem de bu terk meselesini yürüten, düzenleyen, kontrol eden varlıklar için bir mesele olmaktadır ve çoğu zaman bunlar, yani ölüm korkusu içerisinde bulunan varlıklar, bir türlü kendi iradeleriyle rıza beyanında bulunamadıkları için, anî ve kütlvî ölümlerle bedenlerinden ayrılmak mecburiyetinde kalırlar.

Ölüm, organizatör varlığın, yani ruhun beden üzerindeki kontrolünü tamamen kesmesi demektir. Bu, tam ölümdür. Bu ayrılışı, bir durugörür olduğu gibi müşahade edebilir.

ÖLÜM KORKUSUNUN SEBEPLERİ

Sadıklar Plânının 17.3.1972 tarihli celsesi bu konuda özette şu bilgileri veriyor:

1- Ölüm korkusu, fizyolojik bir değişikliğe uğramaktan ziyade, psikolojik bir değişikliğe uğramanın sonucudur. Fakat bunun temelinde yatan duygu içgüdüselidir. Şöyle ki, varlık, kendi tekâmülü için madde bilgisine sahip olmak zaruretinde bulunduğunu idrak ederek bedenlenmiştir. Beden, onun , evrensel bilim araştırmasında ulaşabildiği en yüksek bir sevi-

ye, elde edebildiği en kıymetli bir vasıtadır. Bilgisini, bu mekân vasıtasıyla, bu üç buutlu organik yapıyla elde edecektir. Ve kendi için de bulunan "tekâmül edeceksin" ana kanununun büyük uyarılarına altında bedene olan bağlantısını daima kuvvetli bir şekilde muhafaza edecektir. Vasıtayı, yüksek maksadı için sürekli olarak işletmek zaruretindedir. "Beden terkedilmez" fikri, onun için ilâhî bir emirdir.

2- İkinci olarak ölüm korkusu, bilgisizliğin sonucu ortaya çıkan, çeşitli yönlerde gelişmiş veya gelişmek eğiliminde bulunan ihtiraslardan ileri gelir. Zihninde ve şuur alanında ruh ve ruhçulukla ilgili olarak herhangi bir kavram oluşmamış bir kimse için, ruh ve ruhçuluğun ana maddesini tarif etmek ve nitelendirmek çok zordur. İmajları daha teşekkül etmemiş olan bir kavramın, zihinde yer tutması, hemen hemen imkânsızdır. İşte böylece, önce bu kavramların o devredeki insanın şuur sahasında meydana gelmemiş, meydana çıkmamış olması varlığı tamamen dışa bağlı, ete gömülü, duyularının bir tür fukarası haline getirir. Ve ancak, et ve duyular kanalıyla hayatı küçük bir çatlaktan görür. Dolayısıyla, maddî âlemin kaba vibrasyonlarına bağlanır. Bu bağlılık, madde âleminde intikal eden imajlar vasıtasıyla devamlı tutulur. Bununla beraber, gerek liyakatinin ve gerekse cehdinin bir neticesi olarak ister fizik âlemden, ister ruhî âlemden gelmiş olsun, ne tarzda gelirse gelsin, o hayatının o devredeki şuur sahasına ruh ve ruhsallık hakkında tesirler, imaj ve bilgiler vasıtasıyla gelmeye başladık-tan sonra, o varlık için fizik âleme bağlı katılmış gibi olan kanaatlerde bir gevşeme, bir oynama, bir yer değiştirme gözükür.

Yaşanılan maddî hayata olan bağlılıklardan kopma endişesi, insanda ölüm korkusunu yaratır. Hayatın bütün anlamını ve yaşayışının gayesini, ellerinin altında bulunan üç beş oyunun içinde zannedenler için ölüm korkusu müthiştir. Ölüm korkusu, hayatının anlamını, varoluşunun nedeninin idrak etmemiş kimselerde gözükür.

Ölüm korkusu, önce bir bilgisizliktir. Evrende mevcut varlıkların büyük bir bölümü ölümden korkmaz. Zira onlarda hayat anlayışı, canlılık ve süreklilik anlayışı ve bilgisi bizden farklıdır ve yüksektir. Bu bakımdan dünya beşeri, içinde bulunduğu tekâmül zaruretleri sebebiyle ölüm korkusundan kurtulamayacaktır. İnsanın bütün fizik geçmişine işlemiş olan vibrasyonların içerisinde en şiddetli ve yaygın ölüm korkusuyla meydana gelen titreşimlerdir. İnsanın durumunda, ölüm korkusu, en eski ve en köklü imajlar hâlinde mevcuttur. Zaten daralmış bir şuurla yeryüzünde tekâmülünü sürdüren varlık için, fizikî mirasın sonuçlarına katlanmak, normal bir durumdur. Şüphesiz, beden kontrolü bırakıldıktan sonra, serbest şuur içerisinde, insan, ölüm denen vakanın ne olduğunu iyi bilir, nasıl hareket edileceğini anlamıştır. Ama karartılmış şuurla dünyada enkarnasyonunu sürdüren insan için ölüm korkusu bir ıcaptır. Yeryüzünde hiçbir varlık, ne kadar gelişirse gelişsin, ölüm korkusundan kurtulamaz.

O hâlde akıllı insan, hikmet sahibi olmaya cehdeden insan, sabır ve metanetle hayatını sürdürür. Ve ayrılık anı geldiği zaman, yalnız olduğunu, yegâne gücünün elde ettiği bilgi ve iman olduğunu anlar. İşte bu iman ve metanet, bu geçitten geçmesini temin etmek için en elverişli vasıta olacaktır.

Ölümden korkulacaktır. Zaruretleri vardır ve hatta ölüm korkusu bir tekâmül sürecidir. Fakat ölüm korkusuna karşı metin ve imanlı olmak gerekir. Bu durum ise, şahsî çaba, araştırma, tecrübe ve görgü ile temin edilebilir.

ÖLÜM KORKUSUNU YENMENİN YOLLARI

31.3.1972 tarihli celsede Sadıklar Planı özetle şu bilgileri vermiştir:

Ölüm korkusunu bertaraf etmenin, üç tekâmül seviyesine göre üç hâl çaresi vardır.

1- Tekâmülün ilk basamaklarında, korku, esas saiktir. Bu korku, içgüdüsel bir korku olduğu için; bir tür miras yoluyla gelmiş bulu-

nan bir korku olduğu için, önlenmesi, çözüm yolu en güç olanıdır. Zira, bu iptidai korkunun temelinde, varlığın kendi safhasına dahil en kaba tecrübelerinin en derin izleri bulunur. Zira, korku; heyecan ve duygu olarak en iptidai bir şuur seviyesidir.

Bununla beraber, az gelişmiş varlığın korkusu ile, orta derecede gelişmiş varlığın korkusu arasında fark vardır. Fakat, heyecan ve duygu bakımından her ne kadar yüceltilmiş olursa da olsun, kök ve yapı itibarıyla beşer ırkının ilk iptidai tecrübelerinden kalan izleri, içgüdüleri taşımaktayız.

İptidai bir varlık için ölüm korkusuna tutulmak veya tutulmamak, bir mesele değildir, çünkü o, daima korku içerisinde. Buna sebep; kendisi ve ortamı hakkında yeteri kadar, mücadelesini sürdürebilecek kadar bilgiye sahip olmayışındadır.

Demek ki, en iptidai safhada, ölüm korkusunun bertaraf edilmesi için, kendisi ve muhiti hakkında korkuyu bertaraf edecek nitelikte bir bilginin teşekkül etmesi gerekmektedir.

2- Orta seviyede tekâmüle sahip bir varlığın ölüm korkusu, artık, kendini ve çevresini hiç bilmemekten değildir. Bu safhada varlık, çevresinin ve kendisinin kazanmış olduğu değerlerden ayrılmak endişesi, mahrumiyet duygusu korkuyu nitelendirmektedir. Bu nitelendirmenin sebebi, varlığın herşey hakkında müdrük ve köklü bir bilgiye sahip olmayışdır. Sahip olduğu bilginin geçerlilik derecesini bilmemektedir. Ölüm, yokluk mudur? Yoksa, gerçek varlığın başlangıcı mıdır? Bunu bilemediği için korkar.

3- Yüksek seviyeli bir varlık için, ölüm korkusu, diğer kademelerdeki korkunun çok değişik bir safhasıdır. Her varlık bedenine olan bağlılığını haklı olarak sürdürmek ister. Bilindiği gibi, beden, ruhî varlığın maddî ortamlar içerisinde yapacağı tecrübeler ve geçireceği imtihanlar için, kendisine en iyi vasıttır. Bu vasıtanın sağlam, noksansız ve sıhhatte olması gerekir. Bu bakımdan, bedenin muhafazası ve bedeninin mümkün olduğu kadar çok yarar sağ-

Lütfen sayfayı çeviriniz.

lamasına gayret gösterilir. Fakat, bir yüksek seviyeli varlığın ölüm korkusu, kendi vicdanında teşekkül etmiş olan ağırlıktan değil, kendi şuurunda teşekkül etmiş olan hizmet ve vazife bilgisinin tamamlanıp tamamlanmamasından ileri gelir. Bir komutanın savaş sırasında, cephe gerisinde duyduğu korku buna örnektir. Fakat onun korkusu, bütün bir ordunun ve omuzuna yüklenmiş olan bütün bir sorumluluğun hakkıyla ve tedbiriyle yerine getirilip getirilmemesinin endişeleriyle dolu bir korkudur. Orada hayatın bir önemi yok, aksiyonun bir önemi vardır. Bu da korkudur.

Bunlar, hayatlar boyu geçirilmesi gerekli olan tecrübe ve imtihanların bir sonucu olacaktır. Tamamen fiilî, tamamen tatbikî bir bilgidir.

ÖLEBİLMEK BİR SANATTIR

Tekâmül süreci içinde yeryüzünde tatbikat yapan bir varlık için yaşamın kendisi gerçekten öğrenilmesi gereken ince bir sanattır. Doğumla perdesi açılan sahnede icra edilen sanat, perdenin kapanması ile geçici bir tatile girer.

Dünya sahnesinde, perdenin kapanması sırasında da varlık bu sanatın hakkını verebilmelidir. Yani varlık ölümün gerçek anlamını, ölümün nasıl vukubulacağını bilmesi ve bu vakaya yardım etmesi gereklidir. Ne var ki, böylesine üstün bir seviye ve yaklaşım, ancak uzun bir tekâmülün oldukça ileri aşamalarında meydana gelen bir bilgi ile olur.

Ölüm nedir? Ölüm klâsik manası içerisinde, ruh ve beden arasındaki müşterek faaliyetin son bulmasıdır. Ruh ile beden arasındaki irtibat nasıl olmaktadır? Beden şüphesiz bir kukladır. Bu kuklanın ipleri, yüksek ben'in ya da ruhî ben'in elindedir. Kuklanın hareketleri, kuklacının parmaklarına takılı bulunan iplerle temin edilir. Kuklacının parmakları, kolları, kasları, sinirleri araçlığı ile beyni tarafından idare edilir. Kuklacının beyni de gene onun yüksek ben'ine bağlıdır. Yani kuklacı da, yüksek ben'inin bir kuklasıdır. Bu bağlılık, evren-

sel bir mekanizma içerisinde, sonsuza kadar gitmektedir.

Yüksek ben, birtakım mekanizmaları ve birtakım seyyalevî vasatları kullanmak suretiyle, bedeni canlı hâle getirir. Bu canlılık, o derecede ince, o derecede mükemmel ve o derecede adapte olmuş vaziyettedir ki, kuklalar birbirlerini görünüşleriyle aynen kabul ederler. Ölüm, kuklacının elindeki kukla iplerini yavaş yavaş çıkarması demektir. Hayatın belli bir devresinden sonra ipler yavaş yavaş gevşemeye, eski sertliğini kaybetmeye, hatta bir kısmı fonksiyon görmemeye başlar. Beden yaşlandıkça, yani daha ince tertipteki tesirlere cevap verebilecek bütünlüğü kaybettikçe, iplerde de gevşeme var demektir. İnsan bedeninde öyle değişiklikler, insan düşünce sisteminde öyle altüst olmalar olur ki, bunlar tedricen meydana gelen bir kontrolsizliktir. Bunların hepsi; tedricen, meydana gelecek olan bir ölümü hazırlamaktadır.

1- İnsan daha yaşarken ölümün anlamını, ölüm ötesi anlamı anlamaya, öğrenmeye zihninin de buna ait şekilleri, imajları yaşatmaya müsaade etmelidir. Aksi takdirde ölüm-ötesi âlemde yoğun teşevvüşler yaşar. Bilgisizliğin verdiği ölüm korkusu yüzünden bedenini terketmesi zorlaşır ve kütleli ölümlerle bedenden ayrılması gerekebilir.

2- Ölmeyi bilmenin ikinci yolu, hergün yatarken, ertesi güne sağ çıkıp çıkamayacağımızı bilerek ve anlayarak yatmaktır. Şüphesiz bu usul kuvvetliler içindir. Bu ikinci usulde sadece bir bilgi ve kısmen inanç tarzında olan ölüm ve ölüm-ötesi hayat, bu tatbikatla kendimizde yaşatılan bir realite haline getirilmiş oluyor demektir. İnsan şöyle bir dua hâli içerisinde olabilir: "Yarabbi! Eğer bu gece öleceksem, bunu kabul ediyorum. Şüphesiz İdarecilerim benden çok fazla bilirler. Bedeni tutkularım ve bedenî enerjilerim, bedenî cazibem ve direnişim, ruhî arzuma karşı gelemeyecektir. Muhakkak ki, ruhum, asıl ben, bedeni gayet nazikâne bir şekilde kendi yerine bırakacaktır. Böyle olmasını diliyorum ve böyle

masını istiyorum. Ölüm-ötesi realiteye geçti-
ğim zaman, bu realiteyi çok kısa zaman ara-
lıklarıyla, yavaş yavaş kavrayacağım ve beden-
imde bulunmadığımı derhal anlayacağım ve
mesut olacağım; çünkü bir ödevi tamamlamı-
şım demektir."

Görülüyor ki, bu ve buna benzer bir ifa-
deyi bütün samimiyetiyle her akşam tekrarla-
yabilecek bir insan, herhalde azdır ve bu ne
büyük bir terbiye sistemidir ve bu ne büyük
bir iradedir, ruhî sükunettir ve kudrettir. Bun-
lar ancak denendikten, bu safhaya büyük im-
tihanlardan geçildikten sonra ulaşılır.

3- Diğer ölüme hazırlık bahisleri çok daha
özeldir, örneğin; ruh ve beden münasebetini
gevşetecek her çalışma bir kolaylıktır. Hatıra
gelebilenler derecelenmek suretiyle hepsi, ör-
neğin kolayca derin transa geçebilen bir kim-
se veyahut astral olarak bedeninden daha ince
bir bedenle, bir vasıta ile kalabilmek, daha

buna benzer birçok durumlar, ruh ve beden
münasebetinin kolaylıkla kesilmesine vesile
teşkil ederler.

Bununla beraber, tavsiye edilecek husus,
önce bilgi yoluyla ölümün anlamını, ölümün
zaruretini, ölümün prensibini öğrenmektir.
Ölüm-ötesi âlem hakkında edinebileceğimiz
kadar, en eskisinden en yenisine kadar bilgi
edinmemizdir. Buna tamamen kendimizi hazır
hissedersek, ikinci durumu tatbik edebiliriz,
yani her an, her gece ölecekmiş gibi düşünce
ve tavır içerisinde *vazife olarak yaşamak*. Zira
hayat, bir ödev yeridir ve oradaki bütün elem
ve hazlar, bir sevaptan ibarettir. Zaten içinde
bulduğumuz sistem ve âlem devamlı olarak
aldatıcı bir görünüm taşırlar ve bu yüzden de
cehennem hayatı yeryüzünde yaşanmaktadır.
Gerçek realiteler ancak yüksek benimizde
mevcuttur.

ASTRAL ÂLEMDE NELER OLUYOR? Baştarafı S. 8'de

TEŞEVVÜŞLER

Bedensiz varlıkların bu hallerinin Ruh-
çuluk'daki adı 'teşevvüş'tür. Henüz
durumundan o kadar bihaberdir ki işi
bilerek ya da bilmeyerek şakaya vurmakta-
dır. Sözüünü ettiği saraylar, güzeller vs. (ken-
disine göre) objektif olmakla beraber imaj-
natif sahnelerden başka oluşumlar değildir.
Dolayısıyla bu bedensiz varlığın bir akıl has-
talıkları hastanesinde kendisini cennette ya-
şadığını sanan bir delinin hâline farkı yok-
tur, dersek çok büyük bir abartma yapmış

sayılmayız. Yine ruhsal celselerde görülmüş-
tür ki, dünyadaki hayatını tamâmen iç güdü-
leri, duyguları ve bedensel arzularını tatmin
doğdultusunda geçirmiş insanların bir çoğu
spatyomda oldukça uzun bir zaman böyle al-
datıcı müşevveş bir hayat içinde yaşamaya
mecbur kalmaktadırlar. Kuşkusuz bu tür var-
lıklar, hatta daha derin uykularda olanlar bi-
le bu geçici ve aldatıcı neşe hallerini zamanla
terkedecekler ve daha yüksek realitelere a-
dım atabilecek hâle geleceklerdir.

(Devam edecek)

SEVGİLİ OKUYUCULAR Baştarafı S. 1'de

Şimdi meydana çıkıp, davul çalarak hakikatlerin insanlara duyur-
ulması vazifemiz değildir. Kendi çerçevemizin istiabına göre "uyandı-
rmak için mücadele" faaliyetimize devam ediyoruz, bizlere maddî ve ma-
nevî olarak katılmız, böylece hızlı gelişme düğmenize basmış olacaksınız.

Selâm ve Sevgiler

Ergün ARIKDAL

KSENOĞLOSI

Tekrardoğuş'un

Kanıtı Olabilir mi?

Yazan: James CRENSHAW Çeviren: Cüneyt KURDOĞLU

Dr. Ian Setevenson son zamanlarda, tekrardoğuş türünde olaylar olarak adlandırdığı bilimsel araştırmalara öncülük etmektedir. O belki de kişinin hiç bir zaman öğrenmediği bir yabancı dili konuşabilmesi olarak tanımlanan ksenoglosi üzerinde dünyanın önde gelen otoritesi olmuştur.

Terim, aynı zamanda ünlü bir psişik araştırmacı da olan, Fransız fizyoloğu ve Nobel ödülü sahibi Dr. Charles Richet (1850-1935) tarafından icat edilmiştir. Kelime, yabancı anlamına gelen Yunanca ön ek "Xeno" (Zen sözcüğünün de telâffuz edildiği gibi) ve yine Yunanca "glossa" dil olan iki kelimenin birleştirilmesiyle türetilmiştir. Ksenoglosi olayları uzun yıllar çeşitli araştırmacılar tarafından tarif edilmiş fakat hiç bir zaman, şimdi Virginia Üniversitesinde Parapsikoloji Bölümüne başkanlık etmekte olan Stevenson gibi titiz ve mükemmel bir araştırmacı tarafından incelenmemiştir. Stevenson doktor ve psikiyatristtir ve daha önceleri de nöroloji ve psikiyatri bölümü başkanıydı.

Çoğunlukla geçmiş hayatlarını hatırlıyor görünen çocuklardan oluşan tekrardoğuş türünden bazı olayları araştırmasında olduğu gibi, son araştırması onun Hindistan'a gitmesine neden oldu. Orada araştırmalarına yardımcı olan Dr. Satwant Pasricha'yla birlikte, daha sonraları "Ksenoglosi Türünde Bir Tek-

rardoğuş Olayı" olarak adlandırılan olayı yavaş bir biçimde araştırdı. (Olay, Journal of the American Society for Research'ün Temmuz 1980.74. cilt. 3. sayısında rapor edilmiştir).

Yeni olay, merkezi batı Hindistan'da bulunduğu yörenin doğal dili Marathi'den başka bir dilde aniden konuşmaya başlayan çocuk ve iyi öğrenim görmüş bir kadını içermektedir. Uttara Huddar 1974'de o sıralarda 32 yaşındayken, tam bir kişilik değişimi den geçmiş ve Marathi dilini anlamıyor görünüşünde, ebeveynleri korkmuş ve şaşkınlıktaydı. Bir süre devam eden haberleşme güçlüğünden sonra, Huddar ailesinin (Uttara dahil) üyelerinin hiç bir zaman öğrenmediği ve konuşmadığı bir dil olan Bengali dilini sadece konuştuğu keşfedildi. Önceleri, Bengali dilini konuşabilen bazı kişiler bulundukları yerde, işaretlerle anlaşmak zorunda kaldılar.

Yeni kişilik kendisini Sharada olarak adlandırmış ve zamanla tercümanların aracılığıyla tüm kısa yaşamını Bengal'de geçirdi.

ni bildirebilmişti. Maharashtra eyaletinin büyük bir kenti olan Nagpur (Burası Uttara'nın doğduğu yerd) ve çevresi hakkında tümüyle bilgisiz ve yabancı görünüyordu. Daha da şaşırtıcı olanı, Sharada'nın evli bir kadın olduğunu ısrar etmesiydi. Oysa, Uttara evli değildi.

Sharada özellikle erkekler olduğu zaman çok utangaçtı, fakat Bengali giysileri ve yiyeceklerini tercih ettiğini anlatabilmişti.

Uttara'nın annesi ve babası sonunda Uttara'nın ihtiyaçlarını anlayabilecek kadar Bengali dilini öğrendiler. Sharada birkaç hafta bu durumda kaldı.

Stevenson olayı 1975'de kendisine bir gazete kopyası Hindistan'dan gönderildiğinde öğrendi. Bengalli bir avukat ve hakim olan Prof. P.Pal ve diğer Bengalliler'in de yardımıyla, Sharada'nın Bengalce'yi akıcı bir biçimde konuştuğu belirlendi. Dikkatli araştırmalar, Uttara'nın normal kaynaklar aracılığıyla, bu dilin bilgisini elde etmiş olamayacağını gösterdi. Dahası Sharada olarak yaptığı konuşmalarının raporlarından, tarif ettiği hayatının 19. yüzyılın ilk yarısında belki de, 1810-1830 arasındaki dönemde olduğu -en azından araştırmaya hazırlık olarak- ortaya çıktı.

Uttara ve Sharada olarak iki kişiliğin kıyaslanması çok etkileyiciydi. Sharada çok az eğitim görmüş, utangaç ve 1800'lerin ilk yıllarının Bengali'nin tipik itaatkâr ev kadını ve neredeyse çocuksu bir genç kadinken, bayan Huddar, Nagpur'da hem liseye hem de üniversiteye devam etmiş, yüksek öğrenim görmüş dışadönük bir kişiydi. İngilizce ve kamu yönetiminde master derecesi almıştı. Aynı zamanda Üniversite'de kamu yönetimi bölümünün yüksek lisans dalında okutmandı.

Marathi dilini olduğu kadar Hindu'ca ve İngilizce konuşmaktadır. Biraz Sanskritçe çalışmış ve Bengali dilinin alfabetinin yazılışı hakkında bir iki ders almıştır. Bununla birlikte, Sharada'nın konuşmasında gösterilen doğrulukta ve akıcılıkta Bengali dilini konuşabilecek ve kelimelerini telaffuz edebilecek kanıtlar vermemiştir.

Uttara'nın aktif yaşamına karşıt olarak, Sharada'nın kişiliği zamanının çoğunu inzivada geçirmekte, Bengali Tanrıçası Durga'ya olan dini ayinler ve dualarla meşgul olmakta ısrar ediyordu. Bazıları, tipik Bengalce olan dualarla meşgul olmakta ısrar ediyordu. Bazıları ise tipik Bengalce olduğu teyp kayıtlarıyla teşhis edilen ibadet duaları da söylemekteydi.

Stevenson Fate dergisine "Bengali müziği üzerine uzman olan bir kişiye böyle şarkıları içeren bir kaseti teslim ettiklerini" söyleydi. Bu kişi Bengali şarkılarını söyleyen profesyonel bir şarkıcıdır ve bu şarkıların doğruluğunu ayırt edebilecek durumdadır.

Stevenson aynı zamanda şarkıların oldukça eski olduğunu keşfedebildi. Bu konu üzerinde yazılı bir rapor araştırılmaktadır.

Uttara ve Saharada, aralıklarla meydana gelen bu kişilik müdahalelerine nasıl tepkide bulunuyorlar?

Birbirlerinin faaliyetlerinden yalnızca çok belirsiz bir biçimde farkındaydılar. (belki hâlâ bu durumdadırlar.) Araştırmacılar, tekrardoğuş türünden olayların alışagelmelik bir özelliği olan, hatıraların birbirine karşışma eğiliminde olarak şuuruların üst üste oluşturduğunu keşfettiler. Uttara'nın, Sharada'nın kişiliği safhasında meydana gelen şeylerle ilişkili olarak, çoğu kez hiç birşeyi hatırlamadığı bulundu. Genellikle, kendisine bu

Lütfen sayfayı çeviriniz.

safhalar sırasında meydana gelenler anlatılmak zorundaydı. Sharada için, Uttara'nın bu dünyası yabancıydı.

Onlara Bengali dilinde "bu insanlar" diyerek hitap ederek, Uttara'nın ailesini yabancılar olarak saymaktaydı. Modern ev aletlerini, eşyalarını veya otomobil, tren gibi seyahat biçimlerini anlamadan, geçen yüzyılın şuurunda hayatına devam ediyor göründü.

Sharada, Uttara'nın erkek tanıdıklarından birini, 19. yüzyıldaki kocası olarak tanıdığını iddia etti ve sakınmaya çalıştığı diğer erkeklere karşı olan tepkilerine benzemez bir biçimde, bu erkek kendisini çok cezbedetti fakat adam bu ilgiye cevap veremedi.

Hayatının sona erdiği 22 yaşındayken meydana gelen bir olayı; ölümünü anlattığı kadar başka hiç bir konuşmada böyle çok söz sarfetmemişti. Çiçek toplarken bir yılan ayak başparmağını sokmuş ve bu onun şuurunu kaybetmesine neden olmuştu. O zamandan beri 20. yüzyılda ortaya çıkana dek, herhangi bir olayın veya zamanın geçişinin farkında değilmiş görünüyordu.

Fakat Sharada kimdir? (Anlatıldığına göre bu kişiliği hâlâ göstermektedir.) Araştırmalarına ve kanıtların analizine devam eden Stevenson ve Pasricha konuyla ilgili soruyu sormalarına devam etmektedirler.

Bu arada şu imkânlara sahibiz:

1 – Zaman zaman Uttara "hükmeden" ya medyumsal ya da tümüyle irade dışı müdahale veyahut (obsesyon) gibi gerçek hükmediş anlamında 19. yüzyıl hayatının şahsiyetleşmiş devamı olan ayrı bir "varlık" olabilir.

2 – İkinci bir kişiliğe sahip olabilir, böyle olaylar psikiyatride iyi tanınmaktadır.

3 – Yeterince Bengali dili öğrenmiş ve

tarihsel bir kurgudaki romancı yeteneğine sahip olarak, Batı Bengal'deki bir köy yaşamının dramatik bir hikayesini oluşturmuş olabilir. (Uttara'nın Bengali romanlarının Marathice çevrilerini okumaktan hoşlandığı bilinmektedir.)

4 – Varsayımsal olarak bilinen, kalıtımsal hafızayı temsil ediyor olabilir. Bu, Ailenin geçmiş nesilleri aracılığıyla devredilmiş olan atalarla ilgili bir şuur, bir tür soyla ilgili hatırlama olabilir.

5 – Değişik şuur durumlarıyla etkisi artmış bazı olaylarda süper-D.D.A. (Duyu Dışı Algılama) olarak bahsedilen bir duydışı algılama olayı olabilir. (Uttara bir süre meditasyon çalışmalarıyla uğraşmıştı.)

6 – Stevenson'un inanma eğiliminde olduğu gibi, hâlâ geçmiş yaşamın hatıralarında yaşayan ve arasına Uttara'nın bu geçmişi gizlice hatırlamasının tezahürü olarak açığa çıkan "tekrardoğuş türünde" bir olay olabilir. Bununla beraber bu olayın ayırıcı özelliği, dikkate değer derecedeki akıcı "ksenoglosi" olayıdır.

Sonuncusu kolaylıkla açıklanamayan önemli bir unsurdur. Gerçekten Sharada Stevenson'un "cevap verici ksenoglosi" olarak tanımladığı olayları tutarlı bir biçimde sergilemiştir.

Terim bu olayda Bengali dili olan, öğrenilmemiş bir dilde süjenin karşılıklı konuşmayı yürütebilme ve yorumlara, sorulara anlamlı bir biçimde cevap verebilme yeteneğiyle ilişkilidir.

Sharada'nın konuşmaları sadece cevap verici nitelikte değil aynı zamanda, Endüstri Devrimi'nden sonra İngilizce'den alınan böyle modern terimlerden yoksun, 19. yüzyıl başlarının Bengali dilinin özelliğini taşıyordu.

Devamı S. 47' de

Okuyucuların DİKKATİNE!

Sayın okurlarımız,

RUH ve MADDE YAYINLARI'nın kitaplarını aşağıda adresleri belirtilen kitapçılardan temin edebilirsiniz.

Semtinizde veya şehrinizde bulunmuyorsa, posta ile isteyebilirsiniz.

Kitabevleri: Ruh ve Madde Yayınları'nı satmak istiyorsanız %25 indirimli olarak gönderiyoruz. İsteme yolu ve adresi aşağıdadır:

Siparişinizin tutarını Posta Çeki Hesabımıza yatırdıktan sonra, posta çekinin sizde kalan kısmının fotokopisi ile beraber, istek listenizi adresimize gönderiniz. Siparişiniz en seri yolla hemen gönderilecektir.

Kitabevlerine %25 indirimli olarak gönderilir.

AKAŞA DAĞITIM Posta Çek No: 171824

İSTANBUL

- HİTİT KİTABEVİ / Beşiktaş Büyük Çarşısı Orta Kat.
INTERNATIONAL BOOK STORE / Valikonağı Cad. No: 87 Nişantaşı.
AKADEMİ KİTABEVİ / Teşvikiye Cad. No: 123 Teşvikiye.
DÜNYA GENÇLİK MERKEZİ / Valikonağı Cad. No: 38 Nişantaşı.
İSKENDERİYE KİTABEVİ / Valikonağı Cad. Hallt Bey Pas.No:40/8 Nişantaşı.
SANDER KİTABEVİ / Halâskargazi Cad. No: 277 Osmanbey.
MUSTAFA KESGÜL / Taksim Büfe Yanı Gazete Bayii Taksim.
BAKIRKÖY KİTAP SARAYI / Hatboyu Gençler Cad. No: 8 Bakırköy.
HALDUN GÖRMEZ / Karaköy Vapur İskelesi Orta Stand. Karaköy.
EMRE KİTABEVİ / Kocamansur Sok. No: 77/B Şişli.
DENİZ KİTABEVİ / Rifat Gürani Pas. No: 164 Teşvikiye.
DENİZ KİTABEVİ / Ceydet Paşa Cad. No: 232/1 Bebek.
DER KİTABEVİ / Sahaflar Çarşısı No:1 Beyazıt.
SÜMER KİTABEVİ / Sahaflar Çarşısı No: 2 Beyazıt.
İNAL KİTABEVİ / Sahaflar Çarşısı No: 6 Beyazıt.
YEŞİL KİTABEVİ / Sahaflar Çarşısı No: 8 Beyazıt.
ALTINKÖPRÜ KİTABEVİ / Sahaflar Çarşısı No: 9 Beyazıt.
DİLMEN KİTABEVİ / Sahaflar Çarşısı No: 20 Beyazıt.
KÜLTÜR KİTABEVİ / Ankara Cad. No: 60 Sirkeci.
DERGÂH KİTABEVİ / Ankara Cad. Sirkeci.
İNKİLAP KİTABEVİ / Ankara Cad. No: 90 Sirkeci.
HÜSEYİN EROĞLU / Emniyet Müd. Karşısı Gazete Bayii Sirkeci.
BİR AJANS / İst. Reklâm Sitesi Cağaloğlu.
SOSYAL YAYINLAR KİTAP SARAYI / Babıali Cad. No: 14 Cağaloğlu.
İBRAHİM ŞENGÜLER / Yavuz Selim Duracı Gazete Bayii Fatih.

Lütfen sayfayı çeviriniz.

GENÇLİK KİTABEVİ / Muvakkithane Cad. No: 35 Kadıköy.
GENÇLİK KİTABEVİ / Mühürdar Cad. No: 68 Kadıköy.
NEZİH KİTABEVİ / Mühürdar Cad. No: 40 Kadıköy
NEZİH KİTABEVİ / Şaşkımbakkal Kadıköy.
ONUR KİTABEVİ / Şemsettin Günaltay Cad. No: 55 Şenesenevler/Kadıköy.
BİLİM KİTABEVİ / Mühürdar Cad. No: 72 Kadıköy.
ANTİK SAHAF / Mühürdar Cad. No: Kadıköy.

ANKARA

GALERİ KÜLTÜR / Atatürk Bulvarı No' 73/7 Kızılay.
DOST KİTABEVİ / Konur Sok. No: 4 Kızılay.
DOST KİTABEVİ / Zafer Çarşısı Kızılay.
YAPRAK KİTABEVİ / Atatürk Bulvarı No: 127 Kızılay.

İZMİR

ESEN KİTABEVİ / Kemeraltı Salepçioğlu Çarşısı P/30
ALTAY KİTABEVİ / Anafartalar Cad. No: 78 Kemeraltı.
YAVUZ KİTABEVİ / Milli Kütüphane Cad. Tibaş Vakıf Han No: 19/G Konak.

BURSA

HAŞET KİTABEVİ / Altıparmak Cad. No: 74/A.
MAVİ IŞIK KIRTASIYE / Yenyol Erbak Pasajı No: 11.
SİNAN KİTABEVİ / Atatürk Bulvarı No: 18.

İZMİT

YONCA KİTABEVİ / İnönü Cad. No: 178.
FUNDA KİTABEVİ / İnönü Cad. No: 124/A.
DAMA KİTABEVİ / İnönü Cad. No: 250.

BALIKESİR

IŞIK KİTABEVİ / Milli Kuvvetler Cad. No: 81.

DENİZLİ

KINALI TİCARET / Lise Cad. No: 12.

ADANA

YOLGEÇEN KİTABEVİ / Çakmak cad. No: 100.

MERSİN

ABLA KİTABEVİ / Gazi Mustafa Kemal Bul. Ilgar Apt. Pozcu.
ELEK BETİK YAYINEVİ / Kuvvai Milliye Cad. Şihman Pasajı No: 1.

İSKENDERUN

TOROS KİTABEVİ / Şehitpamir Cad. 44. Sokak No: 4.
MESUT KIRTASIYE / Şehitpamir Cad. No: 111/D.
AKKOYUNLU KIRTASIYE / Şehitpamir Cad. No: 41/A.

ANTAKYA

FERAH KOL. ŞTİ. / Hürriyet Cad. No: 17.
FAHRETTİN BARUTÇU / Köprübaşı No: 1-3.

ADAPAZARI

MERTLER TİCARET / Eski PTT' Karşısı No: 4/8.

KONYA

GÜN KİTABEVİ / Hükümet alanı İnkilâp Sokak No: 5.

KİTABEVLERİNİN, RUH VE MADDE YAYINLARI DAĞITICISI "AKAŞA DAĞITIM (PK - 1202, Sirkeci/İSTANBUL)" ADRESİNE MÜRACAATLARI ÖNEMLİ RİCA OLUNUR

KSENOGLOSİ TEKRARDOĞUŞ'UN KANITI OLABİLİR Mİ?

Baştaratı S. 44' de

Sharada aynı biçimde "ezbere dayalı ksenoglosi" olarak bilinen olayı da sergiledi. Bu, daha önceki kaynaklardan şuurlu ya da şuur dışı biçimde edinilen kelimelerin, sözlerin ya da konuşmaların ezbere söylenmesi olayıdır. Gerçekten o, çok seviyor görüldüğü dini şarkıları ezbere söylüyordu.

1974'de Jensen olayını ayrıntılı bir bi-

çimde araştırmasıyla başlayan böyle olaylar da Stevenson'u özellikle ilgilendiren konu "cevap verici ksenoglosi'dir. (Ksenoglosi: Bir olayın yorumu ve raporu; ASPR tarafından o yılda yayınlanan 264 sayfalık özel bir yazıdır) Jensen bir kadın süjenin aracılığıyla duraksamalı bir biçimde olmasına rağmen, biraz Norveççe'de karışmış İsveççe konuşarak tezahürlerde bulundu.